Új Hajtás

A KÁRPÁTALJAI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZ LAPJA

2002. VII. évfolyam, 2.szám

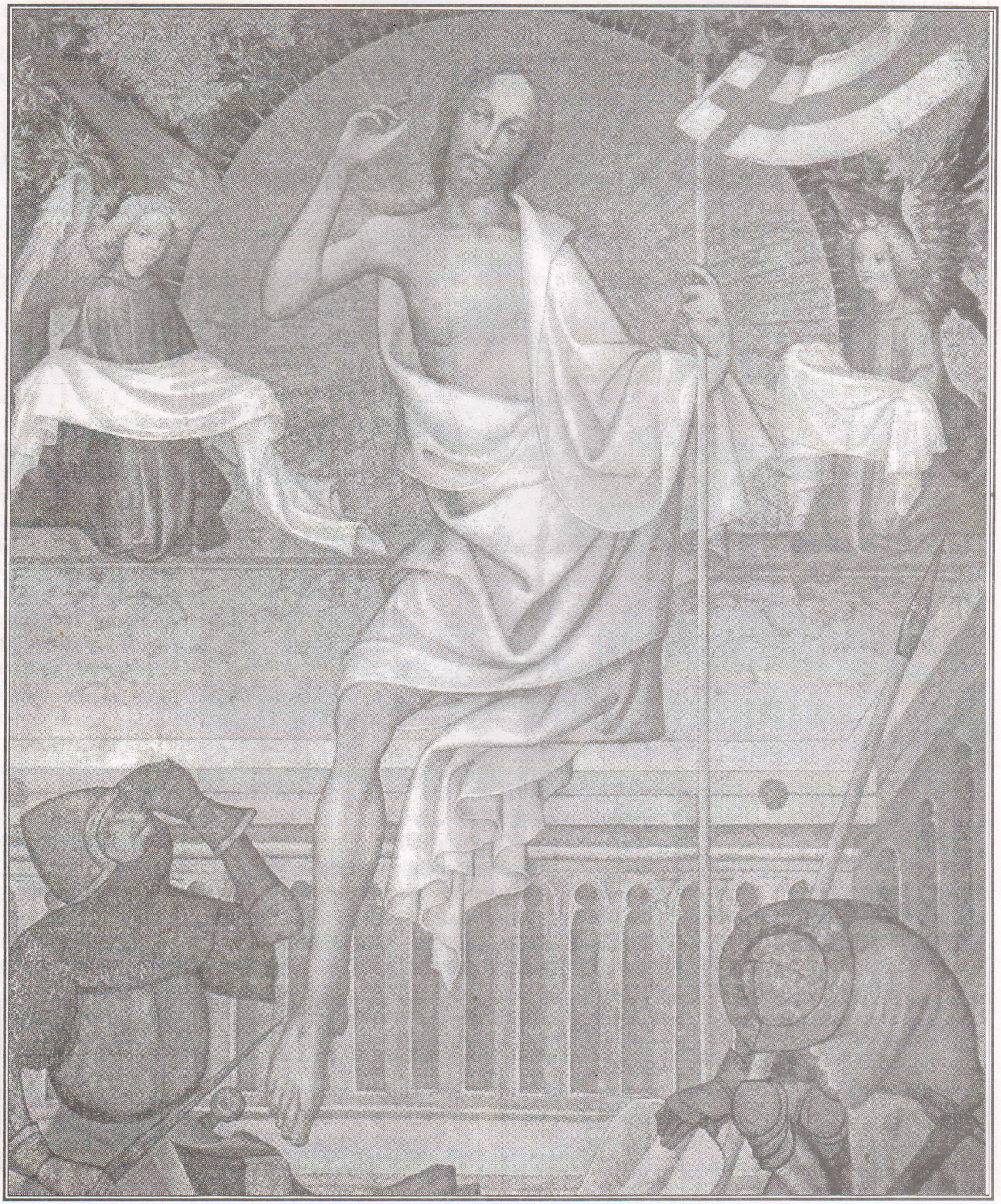

A TARTALOMBÓL:

Húsvét öröme . . . . . .2-3. old.
A szent három nap . . . . .4. old.
Imaoldal . . . . . .5. old.
Húsvéti szokások . . . . . .6. old.
Karnyújtásnyira harmadnaptól . . . . . .7. old.
Interjú Lázár Ilona nővérrel . . . . . .8. old.
A Munkácsi Ifjúsági Kórus körútja . . . . . .9. old.
Pályázati írások . . . . . .10. old.
Hírek . . . . . .12-13. old.
Felhívások . . . . . .14. old.
Ifjúsági mise Ungváron 15-16. old.
Egyszer volt, hol nem volt? . . . . . .17. old.
Távolodóban . . . . . .18. old.
Személyiségtípusok II. . .19. old.
Jan van Eyck I. . . . . .20-21. old.
Mese . . . . . .22. old.
Humor, bibliai vetélkedő 24. old.

Új Hajtás

A Kárpátaljai Római Katolikus Egyház lapja

Szerkesztőbizottság:
Majnek Antal (elnök), Megyesi László (főszerkesztő), Németh Imre ofm., Pápai Zsuzsanna, Popovicsné Palojtay Márta, Riskó Marianna (szerkesztők).

Tördelőszerkesztő:
Popovics Pál

Olvasószerkesztő:
Barkáts Alice

A szerkesztőség címe:
89600. Munkács, Munkácsy M. u. 19.

Engedélyszám:
3т 199

Készült:
a Grafika nyomdájában, Ungváron

Húsvét örömhíre

„Vágyva vágytam arra, hogy elfogyasszam veletek ezt a húsvéti vacsorát, mielőtt szenvednék" – mondta a mi Urunk az utolsó vacsorán. Vágyva vágyunk mi is a Vele való egységre, igazából minden földi vágyunkat felülmúlja ez a szívünk mélyéről felfakadó kérés: „Maradj velünk, Uram!" Akár bevalljuk magunknak, akár nem, vágyunk az élő víz után, és előbb-utóbb észrevesszük, hogy hiába is próbáljuk csillapítani szomjunkat a magunk ásta kútból húzott poshadt vízzel.

Folytonos boldogságkeresésünkben nehezen fogadjuk el, hogy a tökéletes örömet csak a Vele való teljes egység adhatja meg nekünk, ez pedig nem a földi, hanem az örök élet sajátossága. És nehezen fogadjuk el azt is, hogy az igazi örömhöz csak az elfogadott szenvedésen át vezet út. Próbáljuk kikerülni a keresztet, elkerülni vagy legalább letagadni a csalódások fájdalmát, pedig tudjuk, hogy Nagypéntek nélkül nincs Húsvét. Szent Ágoston írja: *„Meg akarsz menekülni a szenvedés présétől? Félő, hogy a préstől irtózó szőlőfürt a madarak és vadak prédája lesz."* A bort a prés nyeri ki a szőlőszemből. Az alaktalan és haszontalan kődarabból a szobrász vésője nyomán lesz gyönyörködtető alkotás. Az ércet csak tűzzel lehet megszabadítani a salaktól. Sajnos, bűnös szívünknek szüksége van a fájdalomra ahhoz, hogy megtanulja az Istenre hagyatkozást. El kell fogadnunk, hogy életünk ebben a világban szükségszerűen fájdalmas.

Mégis, hogyan örvendezhetünk hát fájdalmaink, csalódásaink tudatában az Úr Jézus Krisztus feltámadásának? Hogyan lehet bennünk felszabadult öröm, amikor annyi kívülről-belülről jövő sérülés ér minket?

Mindannyian hajlamosak vagyunk arra, hogy becsapjuk magunkat, és mások szeretetétől, elfogadásától, a körülmények jobbra fordulásától várjuk a boldogságot. Ne ámítsuk magunkat – **már itt, a földön elsősorban attól függ a boldogságunk, hogy mi tudunk-e szeretni, nem pedig attól, hogy minket szeretnek-e**. Ezért volt boldog Maximilian Kolbe atya a koncentrációs táborban, még ha nem is érezte kellemesen magát. És ezért hívjuk boldogságos anyának Máriát, annak ellenére, hogy nagy nehézségeken és sok szenvedésen ment keresztül.

Ha valóban őszinték akarunk lenni magunkhoz, be kell ismernünk azt is, hogy nem nagyon sikerül nekünk sem a mások szeretete, sem a szenvedés elfogadása – túlságosan „kicsik" vagyunk hozzá. De talán ennél a beismerésnél léphet be Jézus igazán az életünkbe. Ő mindig a kicsinyeket kereste, őket választotta ki, hozzájuk szólt és nekik tett ígéreteket. Nekik nyilatkoztatta ki az Ország titkait. Isten előtt így is, úgy is kicsik vagyunk, minél kevésbé ismerjük be, annál inkább. De csak, ha elismerjük kicsiségünket, akkor tud velünk valamit kezdeni. Ha segítségért nyújtjuk a kezünket, mert beláttuk, hogy egyedül nem boldogulunk, akkor Ő kézen fog minket. Addig nem – nem fog „nyakon ragadni" senkit, nem erőlteti rá magát senkire. Lisieux-i Szent Teréz mondta: *„Istennek az tetszik, ha látja, hogy szeretem kicsiségemet és szegénységemet, és vakon remélek*

Az Új Hajtás szerkesztősége áldott, kegyelmekben gazdag húsvéti ünnepeket kíván minden kedves olvasójának!

irgalmában." Kérjük Istent, hogy alakítsa át szívünket, hogy tudjuk elfogadni kicsi, bűnös voltunkat, ne próbáljuk mindenáron egyfolytában azt bizonygatni szavainkkal és tetteinkkel, hogy nagyobbak, értékesebbek vagyunk a másiknál!

Így juthatunk el a mély örömhöz, ami nem egyenlő a nyugalommal, inkább belső békességnek, szabadságnak lehetne nevezni. Ha már nem függünk mások elismerésétől és elfogadásától, szívünk szabaddá válik arra, hogy befogadja Krisztust. Egyedül Ő szeret minket tökéletesen, feltétel nélkül.

Ide eljutni – mondhatjuk erre – már maga az életszentség. A Húsvét jó híre viszont éppen az, hogy Krisztus legyőzte a bűnt és a halált, áldozatával lehetővé tette, hogy túllépjek önmagamon. Ő vette magára a világ bűneit, hiszen mi még a saját bűneinket sem bírnánk el! **Halálával és feltámadásával legyőzte az én bűneimet is, ezért nem kell többé félnem, mert nem az én saját – elégtelen – erőm és akaratom szabadít meg a bűneimtől, hanem az Ő kegyelme.**

Húsvétkor nem voltak szentéletűek az apostolok sem. Péter a tagadás emlékével, a többiek a gyáva megfutamodás szégyenével a hátuk mögött igazán nem keltik azt a benyomást, hogy a Jézussal közösségben töltött három esztendő tökéletessé tette őket. Hiába Jézus jövendölése, hogy feltámad: az apostolok hitetlenek, az asszonyok sírnak, az emmauszi tanítványokon pedig eluralkodik a keserűség. Mégis, a feltámadt Jézus megkeresi őket. Nem bukásukat, bűneiket emlegeti, hanem a békességet hagyja rájuk, és ezekre a méltatlan emberekre árasztja ki később Szentlelkét is, akik önmagukat túllépve majd valóban szentekké válnak, és életüket adják Urukért. Talán szükséges is volt, hogy a tanítványok megtapasztalják saját bűnösségük korlátait ahhoz, hogy aztán teljesen oda tudják adni magukat az Úr szolgálatára a Szentlélek által.

Nekünk, kétezer évvel későbbi méltatlan tanítványoknak is megjelent a Feltámadt Úr. És megjelenik újra és újra szenvedő és dicsőséges alakjában a körülöttünk élőkben. Arra kér, hogy közösséget vállaljunk Vele a mások szolgálata által, a közösségben megélt szeretetben, mert magánkeresztények nincsenek. Krisztust szeretni a legszűkebb környezetünkben kell elkezdeni, a családunkban, a munkahelyünkön. Valószínűleg ott a legnehezebb a megbocsátás. Azok, akikre a „szeresd ellenségedet" parancs vonatkozik, többnyire nem anynyira egyes személyek, inkább az egyes helyzetekben velünk szembekerülő embertársaink, sokszor éppen a hozzánk legközelebb állók – és, mivel tőlük várjuk el leginkább a szeretetet, gyakran tőlük kapjuk a legfájdalmasabb sebeket. Éppen ezért rajtuk kell kezdeni a megbocsátást. Ez sokszor nehéz, de elengedhetetlen: nem állíthatom, hogy szeretem az Istent, ha tartósan nem tudok megbocsátani a körülöttem lévőknek. Isten előtt nincs jogos harag. (Jusson eszünkbe az elengedett tartozásról szóló példabeszéd!) Jézus áldozata árán nyertünk mi is bocsánatot – nekünk is meg kell bocsátanunk másoknak, még akkor is, ha egyébként érthető szeretetigényünk elutasítással találkozik. Ha pedig megtanulunk hálát is adni az elutasítottságért, Isten egyre teljesebben nyilvánítja majd ki magát nekünk, és végül felfedezhetjük, hogy az Ő szeretete teljesen elég.

A húsvétkor önmagát nekünk ajándékozó Úr betölt gazdagságával, ahogy Szent Ignác imádságában áll (Sík Sándor fordításában):

„Legyen fölöttem korlátlan Úr Rendelkezésed.
Csak egyet hagyj meg ajándékul: szeretnem Téged.
Csak a szeretet maradjon enyém a kegyelemmel,
S minden, de minden gazdagság enyém. Más semmi nem kell."

Popovicsné Palojtay Márta

A SZENT HÁROM NAP

A nagycsütörtöki esti misében az utolsó vacsora termébe lépünk. Megemlékezünk az egyházi rend (papszentelés) és az Oltáriszentség megalapításáról.

„Üdvözítőnk az utolsó vacsora alkalmával azon az éjszakán, amelyen elárultatott, megalapította testének és vérének eucharisztikus áldozatát, hogy így a keresztáldozat a századokon át az ő eljöveteléig jelenlevő valóság legyen. Ezért szeretett jegyesére, az Egyházra bízta halálának és feltámadásának emlékezetét, az irgalom szentségét, az egység jelét, a szeretet kötelékét, mint húsvéti lakomát, amelyben Krisztust fogadjuk szívünkbe, lelkünk megtelik kegyelemmel, és megkapjuk a jövendő dicsőség zálogát." (Lit. Kons. II. 47)

Az Úr Jézus szenvedése közeledtére emlékeztet: elhallgatnak a harangok. A mise végén megfosztják az oltárt minden ékességétől. „Szétosztották egymás között ruháimat és köntösömre sorsot vetettek." (21. zsolt.)

Nagycsütörtök este együtt virrasztunk a Getszemáni kertben „vérrel verítékező" Megváltóval.

XXIII. János Lelki naplójában meghatódva szemléljük az Üdvözítőt legnagyobb elhagyatottságában: „Verejtéke, mint megannyi vércsepp, hullott a földre" (Lk 22,44). Ez a lélek belső fájdalmát, a magány legnagyobb keserűségét és a test teljes lesújtottságát jelenti. A halálfélelmet a szenvedés közvetlen beállásának világos szemlélése magyarázza meg, amelyet nemsokára el kell majd viselnie.

A Getszemáni jelenet megerősíti akaratunkat, hogy teljes megadással és belső odaadással vállaljuk a szenvedést, amelyet Istenünk küld ránk: „Atyám, ne az én akaratom, hanem a tiéd teljesedjék!" (Mt 22,42) Megdöbbentő szavak ezek, amelyek megtanítanak minket arra, hogyan kell szenvedni, és megkoronázzák a szenvedés által szerzett érdemeinket. Ezek igazi belső erőt adnak mindazoknak, akik a leghevesebb és legtitkosabb szenvedéseket viselik el. Ilyen megvilágításban a bizalom és a gyengéd szeretet hangsúlyát ölti magára a Szűzanyához intézett ima, aki kegyetlen kínokat élt át Fiával együtt elviselt fájdalmában.

Nagypéntek a mi Urunk, Jézus Krisztus megváltó szenvedésének és kereszthalálának napja. Jézus megengesztelte helyettünk a mennyei Atyát, méltó elégtételt adott bűneinkért.

„A keresztben van az üdvösség, a keresztben az élet, a keresztben az oltalom az ellenségtől, a keresztből mennyei öröm árad." (Kempis: Krisztus követése II. 12)

A kereszt árnyékában

Krisztus, Istenember, szép és szeretetre méltó, örök bölcsesség és végtelen irgalmasság, út, igazság és élet!

Te a világot nemcsak a maga értékeivel vezeted útján előre; nem pénzzel, vagyonnal, művészettel, sem szépséggel és tekintéllyel, sem hatalommal.

Veled új kor kezdődik; a kereszt által te minden kérdésnek új és döntő megoldását nyújtod.

Te vezekelsz a bűnökért, életed megaláztatásban és keserves megpróbáltatásokban töltöd, hogy annyi nyomorúság, böjt, gyötrődés, éhezés, fázás, gyalázat és megszégyenítés után a kereszten meghalj – és mindezt értem.

Ezért szabad és kell igent mondani a kereszt balgaságára és megfoghatatlanságára, hogy azt életem értelmévé és győzelmévé tegyem.

Add, hogy mindinkább kikerüljek saját énem bűnös rendetlenségéből, valamint az Istentől idegen világ zavarosságából és veszélyeiből, hogy csak belőled és benned éljek, mert csak nálad van az embernek igazi élete és feltámadása!

Jézust a sírba teszik (A teljes megnyugvás)

Eljött a teljes pihenés ideje. Vége a harcnak, küzdelemnek, fáradságnak, szenvedésnek. A nagy életmű kész.

Minden, ami fáj, elmúlik egyszer... A megfáradt vándor hazatér. S a pihenés nem öntudatlan semmibe süllyedés, egy néma temetőbe a föld mélyén – ó, nem. A mennyei atya vár ölelésre, letöröl szememről minden könnyet, elsimít homlokomról minden barázdát. Krisztus kézen fog, s a sok szürke, fáradt, egyszerű emberrel együtt bevezet országába: „Jöjjetek, Atyám áldottai, vegyétek a nektek készített országot." Mikor türelemmel, szeretettel, áldozatkészen, keresztemmel egyesítve hordoztátok a mindennap fáradságát, a szenvedés keresztjét – talán nem is gondoltatok arra, hogy az én passióm folytatódik bennetek a világ végéig...

Ilyeneké a mennyek országa...

Nagyszombaton az Egyház

Urunk sírjánál időzik, az ő szenvedéséről és haláláról elmélkedik. A szent asztal, az oltár megfosztva áll, a szent áldozatot nem mutatják be mindaddig, míg csak az ünnepi vigília, vagyis a föltámadás éjszakai (vagy késő délutáni) virrasztva várásának liturgiája be nem fejeződik. Csak ezután lesz helye a húsvéti örömnek, amelynek bőséges folyama ötven napra árad ki.

Urunk feltámadására várakozunk.

Az ősi hagyományok szerint ezt az éjszakát az Úrnak kell szentelni (Kiv 12,42), úgyhogy az evangélium intő szavai szerint (Lk 12,35) a kezükben égő gyertyát tartó hívek hasonlókká lesznek azokhoz, akik Urunk érkezésére várnak, hogy amikor megjön, éberen virrasztva találtassanak, és terített asztalukhoz ültessék Őt.

Húsvétvasárnap

Öröménektől visszhangzik a templom és minden igazi hívő szíve. Jézus Krisztus föltámadásával megpecsételi tanítását és életművét. Hiába szeretnék Jézus ellenfelei elhallgattatni azokat, akik az Üdvözítőt feltámadása után látták. Az apostoloktól, vértanúktól, vagyis az ősegyháztól kezdve rendíthetetlenül hisszük: valóban föltámadt! Krisztus föltámadása remény számunkra, hogy egykor Krisztus szavára az utolsó ítéletkor mi is dicsőségesen föltámadunk.

A II. vatikáni zsinattal valljuk: „Az egyház minden héten egy napon, amit az Úr napjának is neveznek (vasárnapon), megemlékezik az Úr feltámadásáról, amelyet az év folyamán egy alkalommal, húsvétkor – a boldogságot szerző szenvedéssel együtt – mint legnagyobb ünnepet ül meg."

Ódri

Törődjetek bele abba, hogy a szenvedés természetes, és a bűnön kívül ennél semmi sem természetesebb. Akaratotok – Isten segítségével – mindig győzedelmeskedik majd, és az isteni szeretet sohasem veszíti el erejét lelketekben, ha állhatatosan megmaradtok az imában.

Pio atya

Szívem olyan volt, mint a föld
a tűző napon.
De akkor megvallottam neked bűnömet,
Nem rejtegettem tovább vétkemet.
Így szóltam: „Az Úrhoz megyek
és megvallom gonoszságomat!"
S te eltörölted adósságom,
megbocsátottad bűnömet.
Ezért imádkozzék hozzád minden igaz
A szorongattatás idején!
Hiába tör be a vizek áradata, nem éri el.

Zsolt 32,4-6

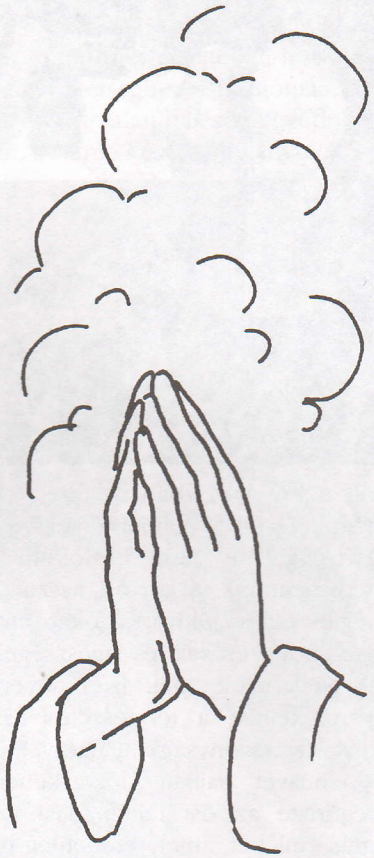

Akiknek szívében Krisztus világossága
És új életet adó ereje lakik,
Azokat különböző és változatos módon
Vezeti a Szentlélek,
És láthatatlanul irányítja a kegyelem.

Szentbeszéd a IV. sz-ból

Ismerem nyomorúságodat, küzdelmeidet, lelked szorongatottságát, tested gyöngeségeit! Tudok gyávaságodról, bűneidről, és mégis azt mondom neked: Add Nekem szívedet, szeress Engem, úgy, ahogy vagy!

Ha arra vársz, hogy angyallá válj, mielőtt átadnád magad a Szeretetnek, akkor sohasem fogsz szeretni Engem. Ha gyáva is vagy kötelességeid teljesítésében és az erények gyakorlásában, ha gyakran visszaesel azokba a bűnökbe, amiket már nem szeretnél többé elkövetni, nem engedem meg neked, hogy ne szeress Engem. Szeress Engem, úgy, ahogy vagy!

Ma szíved ajtaja előtt állok, mint koldus – én, a Királyok Királya! Kopogtatok és várok! Siess, nyiss ki Nekem! Ne hivatkozz nyomorúságodra! Ha tökéletesen ismernéd, milyen nyomorult vagy, akkor meghalnál a fájdalomtól! Ne bánkódj azon, hogy nincs erényed – az Enyémet adom majd neked! Ha szenvedned kell, az erőt Én adom hozzá! Ha Nekem ajándékozod szeretetedet, viszonzásul annyit adok, hogy a szeretet gyakorlásával minden álmot felülmúlsz! Hát erre gondolj, és szeress Engem úgy, ahogy vagy!

Kivonat az Ecce Mater Tuából

Uram, Jézus Krisztus! Olyan környezetben kell tanúságot tennem rólad, amely régen nem akar ismerni Téged, s nem akar hallani sem nevedről, sem tanításodról. Mennyi botránynt okozunk mi magunk is, követőid, hogy így elfordulnak Tőled az emberek!

Uram, ha már nem beszélhetek nekik Rólad, kérlek, segíts, hogy életem példája hirdesse mindenkinek, aki mellettem él, hogy emberhez méltóbb dolog:

Megbocsátani – mint bosszút állni,

Őszintének lenni – mint másokat lépre csalni,

Mások igazáért üldöztetést vállalni – mint őket elárulni és kiszolgáltatni,

Önzetlenül lemondani a magunk javáról – mint másokat kevéskéjükből is kiforgatni,

Mindig és mindenütt a gyenge, az elnyomott pártját fogni inkább – mint a hatalom, az erőszak mögött megbújni és orvul még egyet ütni...

Megcsúfolt, arcul ütött Jézusom, irányítsd tetteimet!

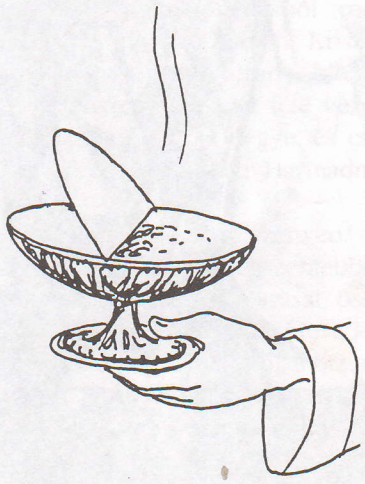

Húsvéti szokások

Húsvéti ételszentelés

A húsvéti ételszenteléssel az Egyház arra figyelmeztet, hogy a hosszú böjt után ne kísértsen meg a mértéktelenség. A megszentelésre elhozott ételek mind Krisztust jelképezik. A báránysült az utolsó vacsorára és Jézusra, az Isten Bárányára emlékeztet. A tojás az életnek és a föltámadásnak a jelképe. A tojás piros színe Jézus vérontását jelképezi, a torma az elszenvedett sok keserűséget, a kalácssütés az isteni szeretet tüzét. Amikor a megáldott húsvéti ételeket odatesszük az ünnepi asztalra, mintha a föltámadt Üdvözítő ülne le közénk, mondjuk buzgón: „Jöjj el, Jézus, légy vendégünk, áldd meg, amit adtál nékünk! Ámen."

Takarítanak, meszelnek az egész házban, rendbe hozzák a gazdasági eszközöket, felfrissítik a hozzátartozók sírját.

A megtisztulás gondolatát a Húsvét sugallja: „Tisztítsátok ki magatokból a bűn erjesztő kovászát." Külső-belső tisztasággal várjuk a föltámadás ünnepét!

A húsvéti öntözés hagyományának alapja szintén ősi eredetű: húsvétkor

volt az ősegyházban a keresztelés, mégpedig teljes alámerítéssel. A keresztséggel új, természetfölötti élet indul bennünk. A lányok, asszonyok meglocsolása jókívánságokat tartalmaz, hogy erősek és egészségesek legyenek azok, akik Isten jövendő gyermekeinek a természetes életet adják az asszonyság vállalásával.

A húsvét hajnali „Jézus-keresés" megőrizte az ősi feltámadási szertartás emlékét, amely eredetileg húsvét hajnalán volt. A legújabb liturgikus rendelkezések szerint ismét a nagyszombatról húsvétra virradó éjszaka tartjuk a feltámadás szertartását. Ezzel mintegy igazolást nyer népeink szép szokása, amellyel húsvét hajnalán határjáró körmenetben a föltámadt Krisztus oltalmába ajánlja földjét és a föld termését. Városból eredő szokás, hogy a feltámadási körmenet nagyszombat estére került.

Ó, tavasszal újult
ékes liliomok,
Öntözésre méltó
gyönyörű virágok!
Már eljött az idő,
hogy megújuljatok,
A Szentlélek Isten
szálljon tireátok!
No, ti, cimboráim,
csuporra, vederre,
Adjuk meg a lánynak
a tisztet reggelre!
Hanem egy szót szólok
ezen szép leánynak,
Adjon egy pár hímest,
Szívemből kívánom,
kegyelem magának!

Itt a húsvét, jaj, de jó!
Locsolkodni volna jó!
Hogyha volna ifjú lányka,
Meglocsolnám azon nyomban.
Festett tojás, ide vele,
Kölnivizemért cserébe!
Locsolásom bűvereje,
Hamvasabb a leány tőle.

Adj Isten jó napot,
köszönteni jöttem,
Húsvét ünnepére
bokrétát kötöttem.
Hol a ház rózsája,
szép violaszála?

E szép ajtón bekopognék,
Ha nem bánják, locsolkodnék.
Öntök asszonyt lányával,
Várok tojást párjával!
Ha pedig sajnáljátok,
Mindjárt porrá áztok,
Mert kölni helyett
Vizet öntök rátok!

Odri

Karnyújtásnyira Harmadnaptól

Virágvasárnap előtt a passiót közvetlenül megelőző eseményként olvassuk a betániai Lázár sírja körül történteket. Bár az apostoli logika értetlenül áll Jézus újbóli júdeai látogatása előtt, hiszen épp ott akarták nemrég megkövezni, Jézus szavai, melyek előbb beteg Lázárról majd a halott Lázárról szólnak, végül is az apostolokba fojtják kritikáikat, sőt Tamásból valami furcsa, mérlegelés nélküli buzdítást is előcsal: „Menjünk mi is, haljunk meg vele együtt!" Mintha az apostolok közül elsőként Tamásnak esett volna le a tantusz, hogy ez tanítványi létük kulcspillanata, mikor a mester oldalán fel kell tenniük mindent egy lapra – még ha veszítenek is. Azt is a tanítványi értetlenség számlájára írhatjuk (mely pünkösd előtt igen tekintélyes hosszúságú), hogy Jézus szavaiból még őt is csak a második érv győzi meg, mely Lázár halálára, ill. egy rejtélyes isteni beavatkozásra utal, nem pedig Jézus első érve: „Lázár, a MI BARÁTUNK, elaludt." De mindezek csak előzmények, körülmények, melyek Jézusban újra éreztetik a küldetést, a működésének értelmessége kapcsán felmerülő kérdéseket, s az egyre növekvő nehézségeket, kétségeket. Ezt a terhet csak növeli benne a betániai látvány, hogy „Mária és a vele jött zsidók is sírnak" Lázár elvesztése miatt. Jézus is „lelke mélyéig megrendült és sírt".

F. Varillon Newmant olvasva elgondolkodik, hogy miért sír ekkor Jézus. A barát spontán gyengédsége, a sír leheletének borzalma vagy a csoda miatt, melyet mindjárt tesz, s mely csak haladék Lázár számára? Mindezek lehetséges válaszok. De ezeken túlmenően: Isten itt saját halálával szemközt áll. A tanítványok sejtése beigazolódott. Jézus feltámasztotta Lázárt, és e csoda volt közvetlen oka letartóztatásának és keresztre feszítésének. Érezte, hogy Lázár az ő áldozata árán kelt életre, hogy ő maga fog leszállni a sírba, ahonnan Lázár feljött. Ezért sír Jézus barátja sírjánál.

Jézus szenvedéstörténetének kezdete ez, a passió prológusa. Időben már karnyújtásnyira vagyunk húsvét örömétől, Jézus számára e „távolság" leküzdése a lélek legmélyebb rétegeit is megrázó mérhetetlen küzdelem, időt-teret széltében-hosszában bejáró, kétségbeesett agónia, majd felismerés: talán teljesen egyedül maradt. Miránk, kései tanítványokra sem vár más sors. Haladunk, elkerülhetetlenül, önmagunk harmadnapja felé, ami azonban – ahogy Jézusban is, bennünk is – csak sovány vigasz az önmagunkkal vívott küzdelemben. Mi sem kerülhetjük ki a felismerést, hogy a feltámadás felé vezető úton talán egyetlen, igazi ellenfelünk: az én, ezért saját korlátainkon kell – még ha sírva is – felülemelkednünk, önmagunk halálát kell túlélnünk. Nem térhetünk ki kudarcaink elől, melyek hátterében – akárcsak Jézusnál is – terhelő előzmények, körülmények teszik egyre súlyosabbá nehézkedésünket, egyedüllétünk éjszakája elől, mely lelkünk – Pilinszkyvel szólva – „sírásom mázolom a falra" – stádiuma, melyben már a „hófödte háztetőktől" is segítséget remélünk, s a segítség egyre csak késik...

„Tudd meg, Jézus, valami szépet akartam volna tenni érted, tündökölni, ahogy kívánod, meghódítani a világot!" – éneklik Kovács Gábor versét Sillye Jenőék, énekeltük mi is a legutóbbi ifjúsági misén, Ungváron. Mert sok jó szándék él bennünk, mely önzetlen tettekre indít minket is, Jézus oldalán. Sajnos, hamar ráébredünk, hogy csak a jó szándék kevés, a lelkesedésünk lángja ellobban, ha nincs bennünk állhatatosság, legjobb kezdeményezéseink is csődbe jutnak, s elérjük a pillanatot, mikor menekülési útvonalakat keresünk, melyről így szól az ének: „Én lelkesedtem és lobogtam, de most itt látlak elhagyottan, itt látlak válladon kereszttel, én más úton mennék, eressz el... Csak tudnék elfordulni tőled, elfelejteni, hogy megölnek, csak ne látnám folyni a véred, ne látnálak, ne szeretnélek..." Azt hiszem, ezekért az őszinte sorokért szeretem igazán e dalciklust.

Nagyböjt alkalom arra, hogy hosszan szemléljük a keresztfán függő Krisztust. Feltekintünk a feszületre vagy letekintünk lelkünk legmélyére, ami ugyanaz. És talán megértjük, hogy a szeretetért viselt szenvedéseink nem azt jelzik, hogy tévedésből rossz irányba indultunk, hanem Krisztus követésében járunk, utunk kihagyhatatlan része a Golgota felé vezető út, s maga a Golgota hegye, és csak ez az út vezet az igazi Harmadnap felé.

Utunk kétségbeesett, szenvedéssel teli pillanatai pedig a legszentebbek, mert ez a tapasztalat forraszt össze leginkább minket Jézussal. Most, karnyújtásnyira Harmadnaptól, s bízunk, hogy majd e karnyújtásnyi-végtelen út legyőzése után is, mindörökké.

- *kliat* -

Interjú Lázár Ilona nővérrel, a Caritas Socialis Nővérközösség Kárpátalján lévő tagjával

Bizonyára még nem ismeri mindenki Ilona nővért, aki Magyarországról érkezett Ungvárra, hogy megpróbáljon segíteni azokon az embereken, akik ezt igénylik. Mi most arról kérdezzük őt, hogy hogyan látja az itteni szociális helyzetet, és milyen elképzelései vannak e téren.

– Először arra szeretném megkérni Ilona nővért, hogy meséljen nekünk eddigi életéről, szerzetesi hivatásáról.

– Budapesten születtem. Már 11-12 éves koromban éreztem a szerzetesi hivatásra való készséget, csak nem volt hová belépnem, mivel az idő tájt az egyház teljes elnyomatásban részesült. Mindenhol csak azt lehetett hallani, hogy nincs Isten, és aki ez ellen valamiképpen felszólalt, azt a titkosrendőrség azonnal lefülelte.

Idővel elvégeztem a kertészeti egyetemet, majd egy könyvkiadónál dolgoztam. Titokban folytattuk a hitoktatást a barátaimmal együtt, míg egy napon a titkosrendőrség erre rá nem jött. Ezt követően állandóan kihallgatásokra idéztek be bennünket, s ezzel véget is ért hitoktatói tevékenységünk.

1976-ban kimentem Ausztriába, és beléptem a Caritas Socialis Nővérközösségbe, amelynek Bécsben van az anyaháza. Itt elvégeztem a Szociális Munkásképző Akadémiát. Nagyon sok helyre ellátogattam: anyaotthonokba, hajléktalanokhoz, hogy megpróbáljak valamiképpen segíteni.

1991-ben örökfogadalmat tettem, utána visszamentem Magyarországra, és 1991-től szociális munkásként dolgoztam három egyházmegyében.

– Miért jött Kárpátaljára?

– Életemben először 2001. szeptember 15-én voltam itt. Addig semmit sem tudtam Kárpátaljáról. Abban, hogy maradtam, nagyon nagy szerepe volt Majnek Antal püspök atyának, mert végül is egy vele folytatott beszélgetés kapcsán döntöttem így. Azóta már négy hónap telt el, és nagyon jól érzem itt magam. Megpróbálok minden tőlem telhetőt megtenni azért, hogy karitatív munkámmal segítsek azoknak, akik ezt igénylik.

– Mik voltak az első benyomásai?

– Az első benyomásom lesújtó volt, nem voltam felkészülve arra, ami itt várt, de engem mindig is vonzottak azok a helyek, ahol nehéz a szociális helyzet. S mivel Magyarországon a Caritas már jól működik, hát úgy gondoltam, hogy most itt van rám szükség.

– Mi a véleménye az itteni helyzetről az egyházi vallásosságot tekintve?

– Szerintem az itteni emberek nagyon buzgók, a lelki élet életük része, és amióta itt vagyok, én is többet imádkozom. Az emberek nagyon áldozatkészek, nagyon nagy a túlélőképességük, ami más országokban nem mindenütt van meg. Sokat lehet tőlük tanulni, és nagyon jó hatással vannak rám. S ha lenne jó szív Nobeldíj, akkor én azt az itt élő embereknek adnám.

– Ön szerint mire lenne szüksége itt az egyháznak, illetve az embereknek?

– Szerintem nagy szükség van közösségekre. Jó lenne, ha lenne fiatal házasok közössége, idősek közössége stb., hogy ezen belül megéljék a szeretet közösségét, mivel nagyon nagy erőt ad, ha az Úr Jézus van a középpontban.

– Mik a tervei a jövőt tekintve?

– Vannak terveim, elsősorban a Caritas kiépítése, ami nem más, mint a mindig időszerű szociális munka végzése, a segítőszolgálat (pl. családgondozás, öregek, elhagyottak gondozása, tanácsadás, plébániai munka, ifjúsággondozás stb.) kiépítése, s ezáltal Krisztus szeretetének közvetítése a világba.

– Hogyan tervezi ezek megvalósítását?

– Például úgy, hogy feltérképezzük a fiatalokkal a várost, és olyan egyedülállókon, nagycsaládosokon próbálunk segíteni, akik ezt igénylik. Azonkívül március 9-étől beindítottunk egy ingyenkonyhát, ahol naponta kb. 40 ebédet fogunk főzni és szétosztani a rászorulók között. Ezeket a dolgokat kis lépésekkel kell kezdeni, keveset vállalni, de azt hosszú távon és szívvel, lélekkel kell végezni. Ezenkívül van egy távlati célunk is: egy idősek otthonának létrehozása Ungváron, valamint az, hogy minél több embert bevonjunk a karitatív munkába.

– S végül üzen-e valamit az olvasóknak?

– Igen, azt, hogy hirdessék az evangéliumot, olvassák a Szentírást, és kövessék Jézus életét.

– Köszönöm a beszélgetést, Ilona nővér.

- csani-

Pillanatképek a Munkácsi Ifjúsági Kórus nagyböjti programjából

A Munkácsi Ifjúsági Kórus elhatározta, hogy a nagyböjti idő négy vasárnapját más egyházközségek templomaiban, az ottani kórusokkal és hívekkel együtt ünnepli.

A tervet tett követte.

FEBRUÁR 17-E, NAGYBÖJT ELSŐ VASÁRNAPJA.

Az első állomás az ungvári székesegyház volt. Itt a Domonkos atya által celebrált misén vett részt a kórus. Utána egy rövid nagyböjti énekcsokrot adott elő az egybegyűlteknek.

FEBRUÁR 24. NAGYBÖJT 2. VASÁRNAPJA.

A következő helyszín a nagyszőlősi ferences templom volt. Itt Papp Tihamér atya és a nagyszőlősi ifjúsági kórus vezetője, a templom kántora várt az érkezőkre. A szentmise után rövid koncert következett, amit agapé követett, közösségben a nagyszőlősi kórus ifjú reménységeivel.

MÁRCIUS 9. RAHÓ.

A sorozat utolsó állomásához, a leghosszabb útra készülődött a kórus. Rahó, majd rögtön utána Aknaszlatina következett.

Rahó. Itt még hó volt, és a templom nagyon hideg. Szombaton, a délutáni szentmisén a tavaly még nálunk szolgáló Román atya köszöntötte a munkácsiakat. A kórus itt is énekléssel kedveskedett a szentmise után ott maradt híveknek, akik meleg szavakkal köszönték meg a szép műsort. Itt még megtekinthettük a rahói plébánián működő iskolát, ahol éppen tanítás folyt a kicsiknek.

Aknaszlatinán

Rahón

MÁRCIUS 10. AKNASZLATINA.

A rahói bejglievés után az énekkar rögtön elindult körútja utolsó helyszínére, Aknaszlatinára. Itt a szlatinai plébános, Sándor atya és az ottani kórus várta a csapatot, ahol rövid beéneklés, egyeztetés után aludni tértek a munkácsiak. Reggel, a 8.30-kor kezdődő szentmisén a két kórus együtt dicsőítette az Urat. A Munkácsi Ifjúsági Kórus a szentmise után előadott énekcsokrával ért véget ez a nagyböjti sorozat, nyitva hagyva az utat a további kapcsolatok ápolásához, a kórusok közös – egymás templomaiban való – énekléséhez.

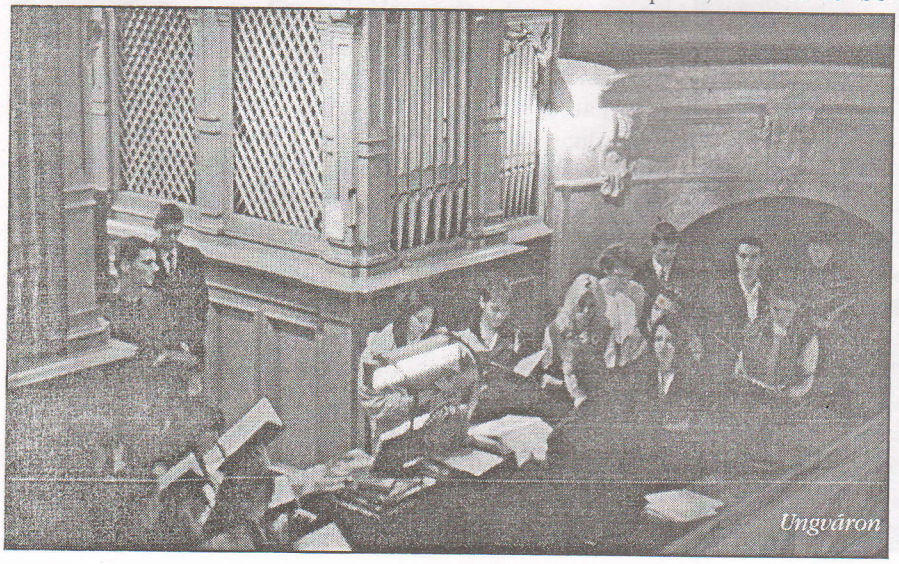

Ungváron

A koncerteken Bach, Casciolini, Menegali, Lotti, Kodály, Bárdos, Werner és mások egyházi művei hangzottak el.

A Munkácsi Ifjúsági Kórus ezúton is szeretné őszinte háláját kifejezni mindenkori támogatójának, Majnek Antal püspök úrnak, az Ifjúsági és Sportminisztériumnak, valamint a Magyar Ifjúsági Konferenciának, hogy a megszavazott támogatás révén segítették a program megvalósítását.

-ida

Hogyan gyakorolták hitüket a környezetedben élők a kommunizmus ideje alatt?

Az előző számunkban megjelent pályázati felhívásunkra beérkezett munkák közül – ahogy azt megígértük – leközöljük a jobbakat. Íme az első:

Az életben bármilyen csapás éri is az embert, a reménynek és főként a hitnek élnie kell. A hívő embert a hit élteti és vezeti a földi életben, hogy megtalálja a sok ösvény között az Istenhez vezetőt. Hogy higgyünk és hű keresztények módján bízzunk Istenben, ahhoz a hitünket még akkor is meg kell őriznünk és táplálnunk, amikor a remény már elveszett. Ha bízunk, hiszünk és remélünk, soha nem kell félnünk, hogy egyedül maradunk, hisz az Isten velünk van mindig. Jóban-rosszban, egészségben-betegségben, háborúban és békében, mint a hűséges férj, de ő soha nem hagy el, mindig velünk van, tárt karokkal, bűneink bocsánatával vár minket, hogy legyen erőnk hinni benne. Aki hisz Istenben, azé az örök élet. De ha hűtlen az ember és áruló, mint Júdás, miért várja, hogy bocsánatot nyerjenek bűnei? Lehet, hogy ezek az emberek még a megbocsátásban sem hisznek; akkor hogyan hihetnének Urunkban? Annyi kérdés és annyi értelmetlen válasz van, amit most fel lehetne sorolni, de miért? Inkább az erre fecsérlendő időt fordítsuk arra, hogy hitet adjunk a hitetleneknek, hogy segítsünk a bajbajutottakon és hogy a reménytelen helyzetekben megtöltsük az emberek szívét szeretettel.

A kommunizmus ideje alatt az volt a baj, hogy a bátorság kevés emberben volt csak meg. Ha lettek volna olyan bátor emberek, az Isten szolgálatában állókon kívül, akik képesek lettek volna felszólalni a hit elnyomása ellen, lehet, hogy minden másképp alakul. Akik állásukat, sőt életüket kockáztatták azért, hogy soha el ne veszítsék Urunkba vetett hitüket, azok elnyerik jutalmul az örök életet.

A földi életben csak gyűjtöget és gyűjtöget az ember, de miért? Hisz hiába van meg a nagy vagyon, ha az ember legbelül üres. Ez olyan értelemben értendő, hogy minden megvehető pénzen, amit az ember alkot, de mit ér mindez, ha nincs az emberben hit. Teljesen mindegy, hogy mit gyűjtünk össze az életben, hisz egyszer mindannyian elmegyünk, és semmit sem viszünk magunkkal a lelki javakon kívül. És ha ilyenünk nincs, akkor mihez kezdünk? Ha megismerjük a szeretetet, az egymás iránti megbocsátást és megértést és főleg az Istent, akkor mit teszünk? E lelki javakon áll az Istenhez vezető út is, ahová a hiten keresztül juthatunk csak el. A kommunisták nagy hiányban szenvedtek, nem ismerték az Istent, mert a hívők nem voltak elegen ahhoz, hogy ennyi embert megtérítsenek. Lehet, hogy ha lett volna kiben hinniük, akkor ők is a helyes irányba indulnak el. Nem volt elég felszólaló és buzdító ahhoz, hogy meggyújtsák szívükben a hit és a megbocsátás reményét. Ezért hurcoltak el és végeztek ki annyi papot, ezért tiltották a hit megélését. Vallásra való tekintet nélkül bebörtönözték és megölték őket, azokat, akik a hit lángját nem hagyták kialudni, s ez volt az, ami bosszantotta a kommunistákat, mert ők nem hittek, és nem akarták, hogy mások higgyenek. Megfutamodtak az Isten elől, mert féltek felelősséget vállalni tetteikért.

A családom is, mint a többi dolgozó ember, hitt és remélt. Hitt Istenben és remélte, hogy a rossz útra tévedtek bűnbocsánatot nyernek. Dolgoztak, hogy fenntartsák magukat, hogy életképes körülményeket tudjanak teremteni. A hatóságok munkában ismertek szabadnapokat, de a legnagyobb és legszebb ünnepeken kihangsúlyozottan követelték, hogy dolgozzanak. Viszont szüleimben és nagyszüleimben megvolt a bátorság és a hit. Kiálltak egy Urukért és Istenükért, vállalták a kockázatott néha nem törődve saját testi épségükkel sem. Templomba jártak, vasárnap nem voltak hajlandóak dolgozni és jó keresztények módjára mindig imádkoztak, de főként azért fohászkodtak, hogy bocsánatot nyerjenek az elkóborolt bárányok. Az iskolába járás vasárnaponként is kötelező volt, de hozzátartozóim ebben az esetben is hitük mellett döntöttek. Amikor erről kérdeztem nagymamámat, ő azt mondta: „A hit mindennél fontosabb". Elmondása szerint a tanárok sokszor hosszabb ideig időztek nálunk, mert ő bizony nem engedte iskolába gyermekeit. Az iskola helyett templomba mentek és mindig megköszönték Istennek, Jézusnak és az összes szentnek, hogy most itt lehetnek. Otthon finom vasárnapi ebéd várta őket, amely a hét közben nélkülözött földi javakat pótolta. Minden vasárnap különleges volt, hisz ezen a napon nem csak a Teremtőnk, hanem a családtagjaim is megpihentek. Ilyenkor szívük megtelt szeretettel és annyi erővel, hogy a hét keserves napjaiban sohase veszítsék el a számukra Isten által kijelölt utat. Az ebédet a pihenés követte, majd a gyerekek részéről a tanulás, kis szórakozás és végül a nap végén a lefekvés. Amikor csak tehették az igazán hívők, összegyűltek és misén vettek részt, de mindennek titokban kellett történnie. Titokban történt a pászkaszentelés is. Az istenhívők összeszedődtek, megszenteltették a kosarukban összegyűjtött földi javakat, majd Istennek hálát adva elfogyasztották azt. Mindezt az éj leple alatt. Bármilyen fenyegetések is érték a hozzátartozóimat, ők nem tágítottak és mindig mindenhol ki mertek állni az Istenük mellett. Ők is hittek, reméltek és mindez megérte, hisz most már mindenki úgy gyakorolja hitét hazánkban, ahogyan akarja. Abban az időben viszont, ha valakinél keresztet, vagy akár csak a hit szimbólumának bármely formáját megtalálták, azt szigorúan, megbüntették. Aki félt misére járni, az csak az éjszakában tudta leróni kegyeletét. Miközben a hit megélését tiltották, az emberek látszólag jobban éltek. Az utcákon a koldusokat összeszedték, felöltöztették, és munkára kötelezték őket. Lehet, hogy a hatalom emberei a szívük mélyén hittek is, de ez az érzés elaludt, mivel nem

volt erejük és bátorságuk éltetni. Némelyekben viszont sajnos meg is halt, mert a gyűlölettel és szennyezett kezeikkel elpusztították.

Embertársaim, higgyünk, mert az Isten országa mindazoké, akik hisznek benne! Higgyetek ti is, hisz mindannyiunk érdeke, hogy lelkünk tiszta legyen, mint a gyermekeké. Ne engedjünk a földi csábításoknak annyira, hogy azok aztán uralkodni tudjanak rajtunk. Inkább várjuk ki az időt és bizonyítsuk be mindenkinek, hogy az Isten jósága, az emberek iránti szeretete és megbocsátása határtalan. A kommunistáknak is ezt kellett volna bebizonyítani és megértetni velük, hogy mi az, amiért érdemes élni. Az Isten mindenki szívébe bekopogtat, és a személytől függ, hogy befogadja-e vagy kizárja életéből. Fogadjuk be Istent és Jézust a szívünkbe, hisz ő azért halt keresthalált, hogy megmentse bűnös lelkünket. Hogy megbocsásson nekünk az Isten, ahhoz előbb fel kell ismernünk magunkban a rosszat, és fohászkodnunk kell hozzá, hogy elnyerjük bocsánatát.

Seleszták Marianna

Kárpátaljaiak köszöntötték a Szentatyát

A közelmúltban Béres Ágnes hitoktatónak (vele a koncházi cigánygyerekek kapcsán már megismerkedtünk), Mikulyák Laci bácsinak,. a técsői karitász igazgatójának, Kovács Ferencnek, valamint az ukrán testvéreink között szolgáló ferences Andrij atyának abban a megtiszteltetésben volt része, hogy ellátogathattak Rómába, és ők tolmácsolhatták a Szentatyának a kárpátaljai hívek köszönetét ukrajnai látogatásáért.

Ági néni – saját bevallása szerint – nagyon izgult a találkozás előtt, hogy esetleg el találja felejti a mondanivalóját, ám miután a Szentatya elé került, minden félelme elszállt. Úgy érezte, hogy mindannyiunk jókívánságait továbbítja a pápának. És később, amikor megfoghatta a Szentatya kezét, úgy érezte, hogy azért a percért érdemes volt élnie, és az a pár perc örök emlék marad a számára.

Ellátogattak Szent Péter sírjához is, ahol imádkoztak a kárpátaljai magyarságért. Ági néni külön imádkozott a kárpátaljai cigányokért is, mert szerinte ők azok, akik igazán segítségre szorulnak.

Mindannyiuk számára jelentős esemény volt személyesen találkozni II. János Pál pápával, katolikus egyházunk főpásztorával.

HAZAI HÍREK

Február. Felszentelték a három, januárban kinevezett görög katolikus püspököt: Glib Loncsint, Igor Voznyakot és Sztepan Minyokot. A harmadik püspökszentelésen háromtagú papi delegáció képviselte Kárpátalját római katolikus részről is.

Március 2-4. Bosák Nándor debrecen-nyíregyházi megyéspüspök atya nagyböjti lelkigyakorlatot tartott Nagyszőlősön a híveknek. Látogatásának utolsó napján találkozott a Kárpátalján működő papokkal is.

A HARMADIK KÁRPÁTALJAI HÁLÓ-TALÁLKOZÓ AKLIHEGYEN

Március 7. és 9. között rendezték meg Aklihegyen a Háló-tábort, melyen körülbelül 100-120 ember vett részt, fiatalok és idősek egyaránt.

A szervezők nagyon nagy szeretettel fogadtak bennünket, és mindent megtettek annak érdekében, hogy nagyon jól érezzük magunkat.

Az előadásokat egy magyarországi szerzetes és egy szintén magyarországi görög katolikus atya tartotta. Fejtegetést hallhattunk arról, milyen nagy szerepet tölthetnek be a közösségek az ember életében, valamint szó volt arról is, milyen egy eszményi család.

Az eszményi család fogalmáról a görög katolikus atya beszélt nekünk, aki maga is öt gyereket nevel, és boldog házasságban él. Elmondása szerint ehhez elsősorban arra van szükség, hogy minden család életében a központi helyet Isten töltse be, Isten után első a hitves, utána pedig a gyerek; ahol ez nem így van, ott előbb-utóbb biztosan problémák merülnek fel, melyek nagyon sok esetben váláshoz vezetnek. Azonkívül arra is nagyon nagy szükség van, hogy a házastársak mindig találjanak, szenteljenek időt egymásra, a gyermekeiket meg ne úgy szeressék, hogy megadnak nekik mindent, amit csak megkívánnak, mert ez ahhoz vezethet, hogy a szülő csak addig fontos, míg adni tud, de öreg korára azt veszi észre, hogy egyedül maradt.

A közösségekről szóló előadásokon szó esett arról, hogy milyen nagy szerepe van a közösségnek az ember életében. Mennyire jó érzés az, ha az ember tartozik valahová, ahol szeretik és befogadják. Ám ahhoz, hogy egy közösség jól működjön, nélkülözhetetlen az, hogy a cél közös legyen. Ennek eléréséért közösségében kinek-kinek részt kell vállalnia a teendőkből, mert a közösségi érdek a legfontosabb. Tagjai ne csak elvárásokkal legyenek egymás iránt, hanem tudják: miközben adok, kapok, s ne húzzák ki magukat a feladatok elvégzése alól.

Az előadások után mindenki kiscsoportos beszélgetéseken vehetett részt, ahol bővebben kielemezhették az előadásokon hallottakat.

Péntek este elmélkedéssel és énekléssel egybekötött szentségimádást tartottunk a templomban; lehetőség volt szentgyónásra is, mivel öt atya folytonosan gyóntatott, s ezzel a lehetőséggel nagyon sokan éltek is. Miután visszamentünk a szálláshelyünkre, még meghallgathattuk Sillye Jenőt, aki nagyon szép dalokat énekelt nekünk.

A tábor szombat délután ért véget, melyet Majnek Antal püspök atya zárt egy felejthetetlenül szép szentmisével.

-csani-

KÜLFÖLDI HÍREK

A rózsafüzér jót tesz a szívnek

Megkönnyebbül a lelke, aki rózsafüzért imádkozik – most azonban tudományosan megállapították, hogy a rózsafüzér jót tesz a szívnek is. A rózsafüzér imádkozása közben minden katolikus hívő érzi, hogy az szervezetében nyugalmat idézn elő, de hogy a rózsafüzér imádkozása szabályozza a lélegzést és a szívverést, azt csak most bizonyították be tudományosan. Az erre vonatkozó közlés nem kisebb forrásból, mint a tekintélyes British Medical Journalból származik.

Ősszel várhatóan megjelenik a cigány nyelvű Újszövetség

Budapest: A tervek szerint még az idén, talán már őszre megjelenhet az Újszövetség magyar-cigány kétnyelvű változata – tudta meg Tarjányi Bélától, a fordítást végző és a kiadást gondozó Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulat vezetőjétől az MTI.

Az amerikai fiatalok érdeklődnek az Istennek szentelt élet iránt, de hiányosak vallási ismereteik

Washington: Sok amerikai katolikus fiatal érez vonzódást a szerzetesi élethez, bár nem sokat tudnak róla – állapítja meg egy nemrég közzétett tanulmány. A felmérést a férfi szerzetes elöljárók, illetve a szerzetesnők konferenciájának kérésére készítették el, az eredményeket az Istennek szentelt nap előestéjén tették közzé.

A Szerzetesi Közösségek nevű információs szolgálat a következőkben foglalta össze a válaszokat, amelyeket 750 18-39 év közötti személytől kaptak: 78 százalékuk pozitív képet alkotott magának a szerzetesi életről, bár nem ismerik annak valódi szempontjait. 57 százalékuk tudta, hogy katolikusnak kell lenni ahhoz, hogy valaki belépjen egy szerzetesrendbe vagy kongregációba. 18 százalék azt gondolja, hogy egyetemi végzettség szükséges hozzá. 25 százalék úgy vélte, hogy a szüzesség a papi, szerzetesi, szerzetesnői hivatás feltétele. 93 százalék szerint a szerzetesek legfőbb tevékenységi területe a szegények körében végzett munka. 89 százalék főleg az igazságosság területén végzett tevékenységet jelölte meg. VR/M

2001-ben megölt misszionáriusok

Vatikán: A Fides vatikáni missziós hírügynökség adatai szerint az elmúlt évben 33 misszionáriust gyilkoltak meg a világon, bár a névsor közelről sem teljes. Többségük vallási vagy etnikai fundamentalizmus áldozata lett – nyilatkozta a Fides igazgatója, P. Bernardo Cervellera. Indiában hindu szélsőségesek nyolc katolikus hívő halálát okozták, a Fülöp-szigeteken egy misszionáriust, három afrikai országban – Burundiban, Ugandában és Szenegálban – egy-egy misszionáriust öltek meg vallási vagy etnikai okok miatt. Több más hithirdető látszólag közönséges bűneset, például rablás áldozata lett, bár, amint P. Cervellera nyilatkozta, a látszat mögött legtöbbször mélyebb indítékok rejtőznek. Egy amerikai szerzetesnő, Barbara Ann Ford például a guatemalai bennszülött népesség felemelésén fáradozott és szorosan együttműködött Juan Gerardi püspökkel, az emberi jogok szószólójával, aki három éve maga is gyilkosság áldozata lett. Egy másik megölt misszionárius, az olasz Ettore Cunial azon fáradozott, hogy fiatalokat mentsen ki az albán maffia, a drog és az emberi szervkereskedők hálójából.

P. Cervellera elmondta: tíz-tizenöt évvel ezelőtt a misszionáriusokat szerették és tisztelték, mert lelki értékeket képviseltek. Manapság viszont kockázatok nélkül megtámadható áldozatoknak tekintik őket, mert nem hordanak fegyvert, és meggyilásukat senki sem torolja meg. A 2001-es év áldozatainak többsége pap volt, de van köztük három szerzetesnő, egy fogadalmas világi nő és egy katolikus önkéntes is. Tíz-tíz Ázsiában és Amerikában, kilenc Afrikában, kettő Óceániában és ugyancsak kettő Európában halt meg. Rajtuk kívül számos keresztényt gyilkoltak meg vallási okok miatt muzulmán országokban: több százat a nigériai Josban és Kanóban, két indonéziai szigeten, Malukuban és Sulawesiben, továbbá 16 személyt egy pakisztáni katolikus templomban.

Kínában továbbra is katolikus papokat tartóztatnak le

Vatikán: A Fides missziós hírügynökség szerint Kínában továbbra is katolikus papokat tartóztatnak le, annak ellenére, hogy a kínai kormány aláírta a politikai és polgári jogok tiszteletben tartására vonatkozó ENSZ-protokollt. A Fides közzétett egy listát, amelyen 33 üldözött püspök és pap neve szerepel.

A magyar fiatalok 57 százaléka vallásosnak tekinti magát

Budapest: A 14-29 év közötti magyar fiatalok 57 százaléka tekinti magát vallásosnak, és 36 százalékuk mondja azt, hogy nem vallásos, illetve, hogy „határozottan más a meggyőződése" – derül ki a nemrég bemutatott Ifjúság 2000 kutatás Ifjúság és vallás című fejezetének megállapításaiból.

A 2000 őszén végzett, 8 ezer 14-29 év közötti fiatal élethelyzetét, társadalmi lehetőségeit, várakozásait felmérő reprezentatív kutatás zárójelentését a napokban hozta nyilvánosságra a Nemzeti Ifjúságkutató Intézet.

Televíziós híd Európában

Március 2-án, szombaton este különleges öröm kötötte össze Európa hét városának katolikus egyetemistáit Péter utódjával, a pápával, amikor az elsőszombati rózsafüzért televíziós összeköttetés segítségével együtt imádkozták. Megtiszteltetés a magyar fiataloknak, hogy a helyszínek: Róma, Bécs, Strasbourg, Athén, Valencia, Moszkva között Budapest is helyet kapott, ahol a Magyar Szentek templomában jöttek össze az egyetemisták, mintegy négyszázan.

Katolikus cserkészvezetők kárpát-medencei találkozója

„Légy híd Isten országa felé!" – hirdette a Táborkereszt Katolikus Magyar Cserkészek Közösségének Kárpát-medencei XI. Találkozójának jelmondata.

Mintegy ötven csapatból, háromezer cserkész képviseletében közel száz cserkészvezető jött össze március 8. és 10. között Budapesten a Felvidékről, Kárpátaljáról, Erdélyből és Magyarországról, hogy elmélyítse a jellemnevelő és értékerősítő küldetést. Az alapító Baden-Powell szerint a cserkészek Isten országát építik a földön. A cserkészvezető hídépítő a Világból Isten országa felé.

Teréz anyáról nevezték el a tiranai repülőteret

Tirana: Teréz anyáról, az 1997-ben elhunyt Nobel-békedíjas albán misszionárius nővérről nevezték el a tiranai repülőteret. Ezt Pandeli Majko albán kormányfő szóvivője jelentette be Tiranában, közölve: a kabinet parlamenti képviselők egy csoportjának javaslatára hozott ilyen döntést.

Teréz anya alapította 1950-ben Kalkuttában a Szeretet Misszionáriusai rendet, s a missziós nővért 1979-ben Nobel-békedíjjal tüntették ki. Agnes Gonxha Bojaxhiu néven 1910-ben született Szkopjéban, 1950-ben vette fel a Teréz anya egyházi nevet, és kapta meg az indiai állampolgárságot.

Az albán képviselők az eddig Rinas néven emlegetett tiranai repülőtér átkeresztelésével Teréz anya személyiségének nagyságát kívánták megörökíteni. Kezdeményezésükben emlékeztettek arra, hogy Albániának csak két igazán történelmi személyisége van, Teréz anya és Szkander bég (a híres hadvezér a XV. században népfelkelés élére állt és kivívta hazája szabadságát a török hódítókkal szemben; Szkander bég magyar volt!).

Meggyilkolták a kolumbiai érseket

Március 16-án este a kolumbiai Cali külvárosi szegénynegyedében ismeretlen tettesek meggyilkolták a 63 éves Isaías Duarte Cancino érseket. Az érsek egy házasságkötési szertartást követően éppen gépkocsijába akart szállni, amikor a templom mellett két férfi pisztolylövésekkel megtámadta. Korábban többször felemelte szavát a gerilla vérengzés és a kormány erélytelensége ellen, mely nem képes garantálni az emberi jogok tiszteletben tartását, a békét és a társadalmi igazságosságot.

A Munkácsi Katolikus Líceum felhívása

Kedves tanulni vágyó fiatal!

Az általános iskola 9. osztályának befejezése után lehetőséged van arra, hogy tanulmányaidat egy fiatal intézményben, a Munkácsi Római Katolikus Líceumban folytasd, ahol a hároméves tanulmányi idő alatt komolyan felkészülhetsz az érettségi és a felvételi vizsgákra, katolikus szellemű nevelésben részesülhetsz, valamint jó közösségben élhetsz.

Diákjaink emelt óraszámban tanulják az informatikát és az idegen nyelvet (angol, német). Fakultatívan tanulható a vallástörténet, a művészettörténet és az egyházi zene. A Kárpátalja más településeiből érkező diákok egy katolikus lány-, illetve fiúkollégiumban kaphatnak elhelyezést.

Három tantárgyból kell felvételi vizsgát tenned: matematikából, magyar nyelvből (tollbamondás) és hittanból.

Ha szeretnél egyházi iskolában tanulni, ahol társaiddal heti egy alkalommal diákmisén vehetsz részt, megünnepelheted az egyházi év ünnepeit, keresztény környezetben élhetsz és tanulhatsz, sokat kirándulhatsz és jóízűen nevethetsz, akkor szeretettel várunk a 2002. szeptember 1-jén induló új évfolyamunkon.

Jelentkezni 2002. május 10-ig lehet a következő címen:

Római Katolikus Líceum
89600. Munkács, Nedeczey utca 13.
Tel/fax.: (8-231-) 2-33-78

Természetesen jelentkezhetnek más felekezetű tanulók is.

A felvételi vizsgák időpontja: **2002. június 24, 10 óra.**
Helye: **Munkács, Nedeczey utca 13.**
Kérj ajánlást a plébánosodtól!

(Kérjük, hogy a jelentkezési lapot nyomtatott betűkkel töltsd ki!)

Szeretettel várunk!

Jelentkezési lap

Név: _____

Születési hely, idő: _____

Lakcím (postacím): _____

Melyik iskolában tanultál eddig? _____

Tanulmányi átlagod a 2000/2001-es tanév végén: _____

Tanulmányi átlagod a 2001/2002-es tanév első félévének végén: _____

Milyen nyelve(ke)t tanultál? _____

Hány évig tanultál hittant? _____ Igényelnél-e kollégiumot? Igen ☐ Nem ☐

FELHÍVÁS

2002. április 27-én megrendezésre kerül a IV. Kárpátaljai Római Katolikus Egyházzenei Találkozó, melyre szeretettel várjuk minden római katolikus kórus, illetve énekegyüttes jelentkezését. A Találkozó fő célja: Isten dicsőítése ének- és zeneszóval, új kórusaink bemutatkozása, az eddig kialakult kapcsolatok ápolása, fenntartása. Fontos, hogy az eddig még nem jelentkezett vagy újonnan alakult gyermek, ifjúsági és felnőtt kórusok is bátran jelezzék részvételi szándékukat. Mivel rendezvényünk nem verseny jellegű, minden résztvevő eleve nyertesnek számít.

A Találkozóra a munkácsi székesegyházban de. 10 órai kezdettel (közép-európai idő) kerül sor.

Jelentkezni levélben, illetve telefonon április 15-ig a következő címen lehet: 89600. Munkács, I. Franko u. 20. Telefon: 8-231-21164, Szvirida János

INDULJ EL BÁTRAN!
Sillye Jenő és barátai Pünkösdváró koncertje Kárpátalján

Szeretettel várunk 2002. május 11-én, szombaton, 18 óra 30 perckor (magyar idő szerint) a Járási Kultúrházban, Ungváron.

Fővédnök: Majnek Antal püspök
Szervező-házigazda: Mékli Attila

Információ a jegyvételről:
Molnár Eszter (8222)-376-52
Mékli Attila (8222)-758-62

Ifjúsági mise Ungváron

Kárpátalján sok a fiatal. Nem tűnik fel, hogy mennyien is vannak, mert valahogy szétszóródnak a vidéken, eltűnnek a városokban és a falvakban. A napi szentmiséken csak egy-kettő lézeng, és a plébániákon sem olyan sokan fordulnak meg. Ilyenkor felvetődik a kérdés, hogy vannak-e fiatalok Kárpátalján. Van-e ifjúsági élet minálunk?

A római katolikus plébánia ifjúsági csoportja a plébánossal való egyetértésben – a megye ifjúsági életét fellendítvén és a fiatalok vallásos érzületét megerősítendő – havonkénti rendszerességgel Ungváron ifjúsági találkozókat szervez magyar nyelvű fiatalok számára. Ezeknek a találkozóknak a római katolikus plébánia ad helyet. A találkozókon a résztvevők meghallgathatják a meghívott előadók fejtegetéseit, beszélgethetnek, és ami a legfontosabb: a különböző falvak, városok fiataljai kapcsolatokat, barátságokat alakíthatnak ki egymással. A program szentmisével, illetve az ezt követő rövid agapéval zárul. Ezek a találkozók a helyi magyarság megmaradása szempontjából is nagyon fontosak.

Ezekre a találkozókra vasárnaponként kerül sor, mert a fiatalok, tanulmányaik miatt, csak ilyenkor érnek rá. Sajnos, a hétvégeken szinte nincs tömegközlekedés. Egy bérelt busz járja végig a megye falvait, s gyűjti össze a fiatalokat.

Miért jó ez? Örülnek-e ennek? Miért mennek el egyre többen ezekre a misékre?

Arra gondoltam, ezekre a kérdésekre senki nem tud biztosabban válaszolni, mint maguk a résztvevő fiatalok.

Megkérdezzük őket? Gyertek velem!...

A találkozás öröme

A hónap első vasárnapja egy különleges nap számunkra, mivel már a reggeli órákban tudjuk, hogy este remek zenei és lelki élményben lesz részünk.

A program délután 5 órakor, egy zsúfolt buszon való utazással veszi kezdetét, ahol az emberek igazán közel kerülnek egymáshoz, mivel nemcsak ketten ülnek egy ülésen, hanem megpróbálnak négyen-öten is.

„Röpke" fél óra múltán fiatalok tömege lepi el a Petőfi teret és ujjongva, csókokkal köszöntik egymást, mint testvér a testvért.

Nem törődve a járókelők bamba bámészkodásával, elindulunk kitűzött célunk felé – toronyiránt.

Az ungvári római katolikus Szent György-templom bejáratánál minden alkalommal mosolygó arccal fogad bennünket az ifjúsági mise fő szervezője – Mékli Attila atya.

A misét egy rövid énekpróba előzi meg, melynek során ráhangolódunk a szertartás hangulatára.

Minden szentmise újabb és újabb meglepetéseket, találkozásokat tartogat számunkra, mivel az evangéliumban Jézus szavaival minden alkalommal más és más atya szól hozzánk.

Külön élmény számunkra a közös éneklés a kórussal az élen. De a zenei kíséret sem maradhat említés nélkül, hiszen az adja meg a dalok igazi ízét.

Az est záróprogramja a nápolyiért és a meleg teáért való sorbanállás. Közben az jár az eszünkben, hogy régi és új ismerőseinkkel, barátainkkal néhány szót válthassunk. De az idő sajnos hamar elrepül. Azon kapjuk magunkat, hogy néhány perc múlva 7 óra, és a buszok már nyitott ajtókkal várnak bennünket a Petőfi téren. Mi lélekben ismét ráhangolódunk a „tömeges utazásra", és közben arra gondolunk, hány napunk van még hátra a következő találkozásig. Szomorúan vesszük tudomásul, hogy még egész 30 nap, de akkor újra együtt lehet a „nagy csapat".

-sztyepan-

Akik az ifjúsági miséket máshonnan nézik,...

...azok ezeket az első vasárnap esti eseményeket némiképp másként is látják, másként élik meg.

Számomra, aki kórustag vagyok, az ifjúsági misék nem különálló, havonta ismétlődő események, hanem láncszemekként egymásba kapcsolódó, összefüggő folyamat. Ellenben nem unalmas és monoton folyamatosság ez, mert ott vannak a hétköznapok hullámvölgyei, amikor nincs énekpróba; ezeket követik a szombat délutáni vagy vasárnap esti próbák, amikor a kórus vezetői által összeállított énekrenden próbáljuk „átrágni" magunkat: elsajátítani az új énekeket vagy felfrissíteni memóriánkban a régebben tanultakat, és minél közelebb kerülünk az újabb hónap első vasárnapjához, annál lázasabb a készülődés. Az első szombat délutánján megtartott próbákon már fő-fő kórusvezetőnk, Mékli Attila atya is szigorúbban veszi a hozzáállást, ellenőrzi, hogy mindenki rendelkezik-e minden szükséges kottával, tudja-e a saját szólamát, figyel-e az összhangra, időben „belép"-e a kellő helyen az előadásba stb. Hát még azon a bizonyos vasárnapi kora délutáni próbán! Ezek az utolsó próbák már-már a hullámhegyek csúcsai. Általában azonban mindig bőven van helye a vidámságnak, nevetésnek, még a végső, a még komolyabb odafigyelést igénylő énekpróbákon is.

Maga az ifjúsági mise, amelyet kórustag-szempontból a „hullámhegy csúcsának" is nevezhetek, azt hiszem, minden jelenlévő számára egy jelentőségteljes találkozás Jézussal, Akivel oly mértékben találkozom, amennyire éppen nyitott a szívem Előtte; ahogyan én érkeztem aznap Őhozzá, úgy érkezik Ő is.

A szentmiséket követő szerény agapé a templomunk udvarán még több találkozásra hivatott alkalmat adni, s a fiatalok közötti kapcsolatteremtést szolgálja. A kórustagok részéről ezek is előkészületeket igényelnek, amelyekből mindenki részt vállal.

Azt gondolom, fontos az, hogy nyitott szemmel, és főleg nyitott szívvel járjunk a világban. Ez érvényes az ifjúsági misékre is. Ne úgy menjünk el, hogy ja, tényleg, ma ifjúsági mise van, hanem komoly legyen a részvételünk! Nem árt a lelki önvizsgálat, nemcsak annak, aki énekel, hogy szívből tudjon énekelni, hanem a hallgatónak sem, hogy szívből be tudja fogadni a hallottakat. Talán valakinek kétszeres próbatétel ez, ha olyan valaki, akihez nem áll feltétlenül a legközelebb Sillye Jenő dalainak stílusa.

Az isteni dicsőség és kegyelem megtalálható a legkülönbözőbb dolgokban, mert Isten tudja, hogy az emberek sokfélék. Ezért fontos a nyitottság, hogy minél több helyen felfedezhessük azt, ott is, ahol talán nem is lett volna kedvünk keresgélni. (Az előítéletek meg arra valók, hogy a hátunk mögé dobáljuk őket!)

Ódri

Egyszer volt, hol nem volt...

A legtöbb mese ezekkel a szavakkal kezdődik. Én viszont nem mesét próbálok írni, hanem egy megtörtént mesés esemény szép óráiról akarok beszámolni, amely Csapon történt 2002. február 9-én. Mi is volt ez?

Vidám farsangi mulatság határok és korhatárok nélkül, melyen részt vettek gyerekek, szülők, nagyszülők, nemzetiségtől és vallási hovatartozástól függetlenül.

Az ötlet „mindenki Ági nénijének" a fejében fogant, majd Mékli Attila atya támogatásával kezdődhetett a szervezés. Csak egy akadály tornyosult a megvalósítás előtt: a helyszűke (mert plébániánk már a téli szünidőben megrendezett játszóház idején is kicsinek bizonyult). Ezért a szervezők kérésére a városi tanács vezetője ellenszolgáltatás nélkül rendelkezésünkre bocsátotta a kultúrház termeit. A színesen feldíszített termekbe segítőkész, zenét szolgáltató fiatalok is akadtak, s így már gond nélkül kezdődhetett a mulatság.

Bevonultak a különböző, ötletes jelmezbe bújt gyerekek, akik között – mindenki örömére és meglepetésére – jelmezbe öltözött anyukák is lépkedtek, akik külön jutalmat is kaptak a zsűritől. Volt tánc, labdajáték, csokievés késsel és villával, zsákban futás és persze tombola, hogy senki ne távozzon üres kézzel.

A táncban elfáradt résztvevők citromos teával csillapíthatták szomjukat, hozzá finom farsangi fánkot kínáltak, amelyből jutott repeta is (itt is volt meglepetés, mert egy-egy fánkban lekvár helyett megszámozott papírszeletke rejtőzött, mellyel szintén ajándékokat lehetett nyerni – persze, csak akkor, ha valaki le nem nyelte a papírkát, mert akadtak ilyenek is).

S még mindig lehetett fokozni a jókedvet, mert a zsűri csillogó koronával jutalmazta a bál királynőjét és királyát, „aranyérmet" kapott a legszebben táncoló dédmama és a legügyesebben táncoló házaspár is.

A gyerekek különszámmal is készültek az eseményre: a salamoniak vetélkedővel és pantomimmal, a csapiak pedig modern táncot mutattak be. Ezek hatására a résztvevő gyerekek és kísérőik kedve a tetőfokára hágott, és a kiváló, fergeteges zene ritmusára össztáncra perdült mindenki.

Sajnos, ilyenkor az idő gyorsan száll, gyorsabban, mint szeretnénk. 13.30-kor kezdődött a buli, és már 20.30-at mutatott a pontos idő mérője; ekkor ért véget a farsangi mulatság.

Nem tegnap volt, de ma is erről beszélnek Csapon és a szomszédos falvakban azok, akik velünk szórakoztak, és reménykednek, hogy lesz még farsang jövőre is.

A rendezvényen részt vett szülők és a nagyszülők.

Az önátadás folyamatáról időseknek és fiataloknak

Egy Kányádi-vers margójára

Talán a legszebb vers, amit az öregségről olvastam. Valahogy így kellene ballagni a földi élet vége felé vezető úton, akár öregek vagyunk már, akár fiatalon járjuk még az utat. Hogy mennyit élt valaki, talán nem is annyira az évek száma határozza meg, inkább valami egészen más, időtől független dolog, amit nehéz meghatározni.

Számomra arról szól ez a vers, ami minden kereszténynek életre szóló feladata kellene, hogy legyen: az önkiüresítésről. Ami pedig azért fontos, mert Krisztus csak akkor tud betölteni minket, ha egyre kevesebb hely jut szívünkben az ÉN-nek, és egyre több hely Neki.

Nem is az a fontos, milyen életkorban, hanem az, hogy végre kezdjük „el-elhagyogatni fontosnak vélt vinnivalóink". Ezek a vinnivalók sok olyan dolgot takarnak, amihez ragaszkodunk, legyenek azok tárgyak, anyagi javak, vagy még inkább szellemi javak, amikre büszkék vagyunk – fontosság, hírnév, szépség, értelem, „imateljesítmény", akár helyi szinten is jelentős emberekkel való kapcsolatok stb. Ide sorolható az is, amikor a minket ért sérelmeket gyűjtjük, vagy a szomorúságunkhoz, a neheztelésünkhöz ragaszkodunk; amikor nem engedjük el magunktól a múlt emlékeit, és nem vagyunk hajlandóak a jelenben élni. Sohasem az a baj, ha van valamink, hanem a hozzájuk való ragaszkodás – mert ez megfoszt minket az Istentől akart szabadságunktól.

El kell, hogy engedjük ezeket a súlyokat ahhoz, hogy fölemelkedhessünk, ahogyan a léghajó is csak akkor emelkedhet, ha megszabadul a homokzsákoktól. Persze ez kockázatot is jelent: nem tudhatjuk,

TÁVOLODÓBAN

távolra még ellát a szem
de a közeli apróságok
már a betűk is megkívánnak
félkarnyújtásnyi távolságot

és ködösül a távol is
heggyel az ég egybemosódik
és kezded el-elhagyogatni
fontosnak vélt vinnivalóid

süllyedőben emelkedőben
látod a foszló láthatárt is
osztogasd szét amid maradt
ingyen is átvisz ha ki átvisz

s hátra ne nézz kiket szeretsz
a maguk útján nem utánad
mendegélnek akaszd a fára
üresen maradt tarisznyádat

1996

hová visz minket a szél – az élet –, ha elszakadunk attól, ami a földhöz köt minket. Minél több súlytól, ragaszkodástól szabadulunk meg, minél több „homokzsákot" dobálunk ki, annál feljebb emelkedünk, annál közelebb kerülünk az éghez. Ez a folyamat egyben az Istenre hagyatkozás megtanulása is: átadjuk Neki az életünk irányítását. Kormányozza Ő a léghajót.

Végül azután eléri az ember azt a mezsgyét, amit csak úgy léphet át, ha semmit sem visz magával. Sőt, még így sem saját maga megy át: a földi életből az örök életbe egyedül az Isten képes átemelni minket. Ezt pedig nem azért teszi, mert megérdemeljük; kegyelemből, az Ő szeretetéért, Fia áldozata árán juthatunk el oda. Ezért hát „osztogasd szét, amid maradt: ingyen is átvisz, aki átvisz."

Közben tudomásul kell venni azt, ami talán a legnehezebb: akiket a legközelebb érzünk magunkhoz, talán más úton járnak, mást tartanak fontosnak. És akkor sem tehetünk semmit, ha úgy érezzük, a helytelen utat választották. Nem dönthetünk helyettük, az ő életüket nekik kell élniük. „Hátra ne nézz, kiket szeretsz, a maguk útján, nem utánad mendegélnek."

Amikor pedig már mindent szétosztottál, mindent odaadtál, amid csak volt, amikor már szabad vagy mindentől és nem ragaszkodsz semmi máshoz, csak az Isten szeretetéhez – akkor Ő elkéri tőled az utolsót is, amiben hordoztad önmagad: a földi testet. „Akaszd a fára üresen maradt tarisznyádat." Talán azt sikerült megfogalmaznia a költőnek, amikor a halál az önátadás végső, tudatos mozdulatává válik.

Krisztus megtette értünk ezt a mozdulatot is, miután mindenét szétosztotta és ránk „pazarolta": az idejét, az energiáját, a kényelmes és nyugodt életet, a szavait, a szeretetét, a jó hírét, a rokoni és baráti kapcsolatait és végül az életét – mind odaadta az emberiség megmentéséért, és konkrétan az én megszabadításomért, hogy ne kötözhessen meg véglegesen a bűn.

Köszönöm, Uram!

Márta

Személyiségtípusok II.

Előző számunkban hosszabban írtam a különböző lelkialkatok jelentőségéről, arról, hogyan könnyíti meg megismerésük egymás elfogadását és azt, hogy ne legyenek helytelen elvárásaink a másikkal szemben. Röviden olvashattunk a szangvinikus és a melankolikus jellem alapvető tulajdonságairól. Mielőtt a másik két típust elemeznénk, újra megemlítem, hogy tiszta típusok nincsenek, többnyire van egy uralkodó és egy másodlagos lelkialkatunk, amit még sok más tényező is befolyásolhat. (Bővebben erről az előző számban írtam.)

Most a másik ellentétpárt, a kolerikus és a flegmatikus személyiségtípust elemezzük. Míg a kolerikus embert cselekedeteiben többnyire az vezérli, hogy uralja a helyzeteket és mindenre megoldást találjon, addig a flegmatikus típus leginkább arra törekszik, hogy lehetőleg minél kevesebb erőfeszítést kelljen tennie.

A kolerikus

„Kemény, mint a szikla."

Ő az az ember, akinek többnyire igaza van, de népszerűtlen. Született vezető, dinamikus, önálló, magabiztos személyiség. Szenvedélyes igazságkereső, „ami a szívemen, az a számon" jelszóval mindenkinek a szemébe vágja az igazságot, sokszor tapintatlanul. Erős akaratú, nem fél a munkától, egy cél elérésének érdekében képes szinte bármit bevetni, sokszor az eszközökben sem válogatva, másokat kihasználva. Határozott, őszinte és nyílt, de nem erénye a kedvesség. Türelmetlen és lobbanékony. Általában úgy gondolja, hogy az a jó, amit ő csinál (ami sokszor így is van!), nehezen győzhető meg arról, hogy másvalakinek is igaza lehet. Véleményét nem változtatja meg, vagy ha igen, csak megalapozottan, és akkor a változás tartós is lesz. Egész jelleme hasonlatos a kőhöz: nehezen megmunkálható, de az eredmény megmarad.

A kolerikus átlátja a helyzeteket (a részletek viszont nem érdeklik), hihetetlen munkabírással dolgozik, de munkája során gyakran megbánt másokat, nem figyelmes és nem együttérző. Nehezen viseli a hibákat. Gyakorlatias, mindenre megoldást keres és többnyire talál is, kreatív, jó szervező. Nem vonja ki magát a tennivalók alól, szívesen végez társadalmi munkát. Kedvét leli a versenyhelyzetekben, ilyenkor gyakran kíméletlen és mindenáron a győzelemre törekszik. Elemében érzi magát, ha vezető pozícióba kerül, azonban könnyen diktátorrá válik. Ha nem figyel erre, erőteljes személyiségével elnyomhatja a többieket, emberi kapcsolatai pedig leépülhetnek. Szívesen és szenvedélyesen vitatkozik, a dolgokat logikai és racionális szempontból értékeli ki. Érzelmileg nem vonódik be az eseményekbe, ami segíti a tárgyilagos véleményalkotásban, de gátolja mély emberi kapcsolatok kiépítésében. Jó gondolkodó, érzelmi élete viszont gyakran sekélyes.

Családi kapcsolataiban is uralkodó, eléri, amit akar. Sokszor mások helyett dönt, mindent jobban tud. Nehezen kér bocsánatot, büszke. Viszont ő az, aki elrendezi a kisebb-nagyobb (nem érzelmi természetű) problémákat, „menedzseli" a családot, mindig megtalálja a továbblépési lehetőséget. Gyorsan és sokat dolgozik, nem tud lazítani, vigyáznia kell, nehogy a munka váljon istenévé. Vészhelyzetekben kitűnik, a hétköznapi feladatok viszont gyakran untatják.

A kolerikus emberek nélkül nem működne a társadalom, sőt a család is nehezen, ugyanakkor tudatosan fejleszteniük kell magukban az empátia (együttérzés) képességét, a kedvességet és a türelmet, hogy ne csak a körülöttük lévő dolgok és ügyek, hanem az emberi kapcsolataik is működjenek.

A flegmatikus

„Lassú víz."

Alapvetően békés, nyugalmas alkat, akivel könnyű kijönni. Az emberek szeretik, mert kedves, együttérző és türelmes, nem mond ellent másoknak. Kerüli a konfliktusokat – sajnos akkor is, amikor fel kellene vállalni az összeütközést, emiatt sokszor gyenge. Ugyanakkor kiváló közvetítő, és – ha egyszer magáévá teszi a feladatot – jó vezetőnek bizonyul. Nehezen szánja rá magát valami újra, nem lelkesül be könnyen, szívesebben nézi kívülről a dolgokat, ezzel másokat is elkedvetleníthet. Társaságban visszahúzódó, de azért figyel, ritkán szólal meg, de akkor szellemes és éleslátó módon. Sok barátja van. Bár nem érdekfeszítő személyiség – ő a tipikus kispolgár – könnyű kijönni vele. Érzelmeit nem mutatja ki, de odafigyel másokra, jó hallgató.

Nehezen veszi rá magát valamire, tennivalóit folyton halasztgatja (azzal a magának sem bevallott reménnyel, hogy talán végül nem kell megcsinálnia), ezért másoknak kell noszogatnia, amit viszont meglehetősen rossz néven vesz. Alapjában véve lusta és lassú, ha lehet, kerüli a felelősséget és a feladatokat. Szarkasztikus megjegyzéseivel szívesen megbírál másokat, de ő maga nem árt senkinek.

Csendes vasakarat jellemzi, feszült helyzetekben is jól végzi munkáját. Nyugodt, hűvös, összeszedett. Könnyeden, lazán áll hozzá a dolgokhoz, nehezen kötelezi el magát. Jellemző rá a „majd csak lesz valahogy" gondolkodásmód, a nemtörődömség. Ugyanez a stílus jellemzi beszédében és sokszor megjelenésében is.

Jól megbékült az élettel, ugyanakkor törekednie kell arra, hogy ne maradjon közömbös a dolgok iránt, munkáját időben végezze el, valamint, hogy mások kedvéért megtanuljon egy kicsit lelkesedni, és amikor szükséges, felvállalja a döntés felelősségét.

Márta

Jan van Eyck II.

A burgundi herceg udvari festőjeként nyilván számos portrét készített uráról, Jó Fülöpről, de ezekből egy sem maradt ránk. Szerencsére azonban elég sok táblaképe őrződött meg napjainkig, így van alap a tanulmányozásra. Például szembeszökő, milyen tudatossággal juttat kiemelkedő szerepet a fényábrázolásnak, amelyet ő maga is tökéletesített. Ez a fény élteti többek között a miniatúraszerű finomsággal megfestett Madonna a templomban c. képet. Az alak szinte teljesen betölti a hatalmas székesegyház belsejét, amit régebben a művész gyakorlatlanságára utaló jegynek tekintettek. Pedig valószínűleg ebben is szimbolikus mondanivaló van. Egyesek szerint a hagyományos cím helyett inkább Mária, az Egyház elnevezés illenék a képre. A királynői fenségű alak drágaköves koronája szikrázni látszik a fényárban. A ruhájának szegélyén, avagy a kép keretén olvasható szavak egy Máriahimnusz részei, melynek ötödik versszaka szüzességére vonatkozik, mégpedig annak csodás voltát egy számunkra természetes, de középkori elődeinknek ugyanúgy megmagyarázhatatlan jelenséggel, az üveg fényáteresztő képességével állítva párhuzamba:

Jan van Eyck: Az Arnolfini házaspár

Nagy fényes tiszta kristalon,
Által hat, de nincs kár azon.
A Krisztus is méhbe hatolt.
De Anyja szűzen maradott.

/XVIII. századi fordítás/

Az új művészet végső diadala Van Eyck nevéhez fűződik az északi országokban. De

Van Eyck nem volt olyan forradalmi újító, mint firenzei társai. Ahelyett, hogy elvetette volna a régebbi stílust, továbbfejlesztette és olyan magasba emelte, hogy messze túlszárnyalta a középkori művészetet. Itáliában szinte tudományos precizitással ábrázolják a természeti formákat, a festő perspektivikus szerkesztéssel kezdi a munkát, az emberi testet is anatómiai és matematikai tudása alapján építi fel. Van Eyck az ellenkező irányba halad: a valóság illúzióját azzal kelti, hogy végtelen gonddal dolgozza ki és rakja egymás mellé az apró részleteket, amíg a festmény a természet tükörképe lesz. Ezt a célját csak úgy valósíthatta meg, hogy megváltoztatta a festés technikáját. Állítólag ő találta fel az olajfestést, ami nincs ugyan bebizonyítva, illetve nem tudjuk, miben volt új a módszere. Hiszen az olajfestéket régen ismerték, de mert a mesterek maguk készítették a festéket és azok kötőanyagát, nem lehet tudni, miben rejlett Van Eyck felfedezése. Egy biztos, tükörfényt, „lazúrt" adott a színeknek, sőt, több áttetsző réteget festhetett egymásra, és hegyes ecsettel világító pontokat rakhatott fel, ahová akart. Így tudta véghezvinni az élethű ábrázolás csodáját, kortársai ámulatára.

Főleg mint portréfestőt ünnepelték. Giovanni Arnolfini olasz kereskedő és menyasszonya, Jeanne de Chenany arcképe a leghíresebb festmények közül való, és a Londoni National Gallery féltett kincse. A mester képei előtt mindig érezzük a festőnek a lét súlyos csodája előtti megrendülését, de talán egyiken sem annyira, mint ezen. A festmény elsősorban meghittségével és az érzés melegségével hat. Alakjainak mozdulatlansága nem véletlen, hozzátartozik ahhoz az ünnepélyességhez, amelynek díszes ruhájuk, szertartásos kézfogásuk is kifejezője. A házassági szándék kinyilvánításának pillanata ez, amelyhez akkor – és még sokáig, egészen a tridenti zsinatig – nem volt okvetlenül szükséges a pap jelenléte. Szinte megsűrűsödik a csend: most születik e férfi és e nő között a házastársi szövetség. A menyasszony jegyese kezébe teszi a kezét, és éppen most akarja odanyújtani neki a másikat is frigyük jeléül. A szoba, amely óvón-védőn zárul köréjük, voltaképpen nászszobájuk, és a hitvesi ágy baldachinja magasodik olyan szépen a menyasszony fölé. Az ablak nyitva van, de csak résnyit mutat a külvilágból, mintegy jelezve, mi elől zárkóznak el.

A fény itt is bal oldalról árad, mint a genti Angyali üdvözleten és a berlini Madonna képen, és a használati tárgyak egyszersmind jelképes mondanivalóknak is hordozói. A nő lábánál álló kutya a hűség szimbóluma (akár a középkori síremlékeken), a férfi fapapucsai a hely szentségére utalnak (Már Mózesnek is azt mondta az Úr: „Vedd le sarudat, mert szent hely, amelyen állsz.") Az ablakban látható gyümölcsök az elveszett paradicsomot idézik.

A mester lemondott a tetszetős elrendezésről, azt ábrázolta, amit valóban látott, hiszen a festő alighanem tanúja volt az eseménynek. A képnek a tartalom szempontjából legfontosabb pontja a hátsó falon függő, igen dekoratív keretbe foglalt tükör, az egyetlen égő gyertyát tartó remekművű csillár alatt. (A gyertya Krisztus-szimbólum, mise közben őrá való emlékezésül égnek gyertyák fényes nappal is az oltáron.) A tükörben hátulról is látjuk a szobát, és így a belső tér, amelynek valósághű ábrázolása nemrég született, itt már minden irányból áttekinthető.

A tükör kicsiny, az eredeti festményen mindössze nagyobb pénzdarabnyi felületén a házaspár újból, hátulról is látszik, sőt rajtuk kívül még két személy. A házassági tanúk ők lesznek. Az egyik maga a festő lehetett. A tükör fölötti díszes betűkkel olvasható felirat – "Johannes de Eyck fuit hic", azaz „ Jan van Eyck jelen volt" – az a formula, amelynek odaírásával a jogi ügyletekhez meghívott tanúk ottlétüket bizonyítani szokták. A képet a művész bizonyos értelemben tehát házasságlevélnek is szánta.

Legfényesebben Jan van Eyck neve ragyog ki a korai németalföldi festők sorából. A művészet egész történetében is kevés olyan mester akad, aki méltán mellé helyezhető lenne.

RM, Nagyszőlős

Az Arnolfini házaspár c. kép részlete

Rákos Sándor

A két kis vadkörtefa

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer a világon két kis magocska. Éppen egyformák voltak: egyik se volt se kisebb, se nagyobb, se jobb, se rosszabb a másiknál. Egyformán serénynek és jó szándékúnak is látszottak mind a ketten: alig várták, hogy a földbe jussanak, s kicsírázva új életre ébredjenek.

Fütyülve, dudorászva jött az őszi szél, fölkapta a két kis magocskát, és vitte, vitte őket. Az egyik magocskát jó kövér szántóföld mezsgyéjén ejtette le; a másikat továbbragadta, s végtére is egy igen meredek sziklafalhoz vágta. A magocska legördült a sziklafalon, és megállapodott egy kis mélyedésben a kiugró sziklaperemen.

Telt-múlt az idő, lehullott az első hó, és jó melegen betakarta mind a két magocskát.

Azután elolvadt a hó, tavasz lett, és kibújtak a földből az új hajtások.

Két kis vadkörtefa-hajtás vált a két kicsi magocskából. Az egyik dús földben, szél-nem-járta helyen nőtt, s jó meleg napocska cirógatta. A másik meg a szikla hátán tusakodott, s alig maréknyi föld táplálta, nap-nem-sütötte helyen, süvöltő szelek országútján.

A két kis magocska, magocskából lett kicsi hajtás, bármilyen messziről is, folyton csak egymásra gondolt. S mihelyt tehették, röpülő madárral, szálló szellővel üzenetet váltottak.

Az a mag, amelyik a kövér földbe hullott, azt üzente testi-lelki barátjának, a sziklára hullott magnak:

– Én jól vagyok, nincs semmi bajom. A földecske táplál, a napocska süt, a süvöltő szél elkerül – igazán nem panaszkodhatom!

Az a mag, amelyik a sziklára hullott, így válaszolt cimborájának:

– Nekem, pajtás, bizony kutyául megy a sorom. A sziklán nincs föld, amibe gyökeret verhetnék, a nap sem ér itt a vad szirtek árnyékában. Annál jobban meggyötörnek a süvöltő szelek: se nappal, se éjjel nincs tőlük nyugovásom!

Telt-múlt az idő: a tavasz nyárrá melegedett, a nyár ősszé hűvösödött, az ősz téllé hidegedett, majd újra eljött a tavasz gyönyörű ideje. Röpülő madárral, szálló szellővel megint üzenetet váltott a két jó barát.

A szerencsés azt üzente társának:

– Nekem már olyan vastag a törzsem, mint egy ember mutatóujja. Én magam olyan magas vagyok, hogy pipiskedés nélkül ellátok a harmadik szomszéd földjére is. Ha így megy tovább, versenyre kelhetek a legsudárabb kukoricaszárral!

A sziklára hullott vadkörte így válaszolt testi-lelki barátjának:

– Bizony, testvér, az én törzsem alig vastagabb egy ma született csecsemő kisujjánál. S nem nőttem még akkorára sem, hogy kiláthatnék ebből a pár araszos mélyedésből. Éhség csigáz, szomjúság epeszt, fázás remegtet. Belém csimpaszkodnak a süvöltő szelek, hajlítgatnak, tördelnek, már-már el is sodornak – növekedés, versengés helyett nekem kapaszkodnom, folyton csak kapaszkodnom kell!

Megint elmúlt egy esztendő. Amikor a tavasz gyönyörűen kinyílott, röpülő madár üzenetet hozott a szerencsés vadkörtefától:

– Én vagyok a határ büszkesége! Törzsem karvastagságú, magasságom már a napraforgókén is túltesz. Virágaimtól elbódulnak a méhek, s azt ígérik: jövőre termést hozok. Rajtam teremnek majd a vidék legízesebb vadkörtéi!

Repülő szellő szárnyán csakhamar megérkezett a válasz:

– Mostoha földben fogantam, s mégis megtartom magam. Semmi más egyébbel nem dicsekedhetem. Magasságom elbújhat a többieké mögött – igaz, hogy háromszoros mélységbe eresztettem gyökereimet. Törzsem is vékony – igaz, hogy szívóssá és hajlékonnyá edződött a szelekkel vívott örökös küzdelemben. Virágom egy-kettő, ha nyílott, a méhek is messzire elkerülik ezt a hűvös, magaslati helyet. Termésem talán soha nem lesz – igaz, hogy porhanyóvá tettem, termővé varázsoltam magam körül a kietlen sziklaföldet!

Fordult az esztendő kereke, nyár, ősz, tél újra elővillant, majd eltűnt ismét. Megint kivirult a tavasz. Fújtak a tavaszi szelek, fújdogáltak, de csak nem jött hír a szerencsés vadkörtefáról.

Már szinte a nyár is beköszöntött, amikor egy fáradt, kedvetlen szellő üzenetet hozott tőle:

– Cimborám, cimborám, kedves jó hegyi cimborám! Jaj, hogy nekem milyen fekete tavaszom volt! Én virágoztam ki legelőször, pompás, menyasszonyszínű szirmok lepték el gallyaimat, a rengeteg hízelkedő méh zümmögése valóságos zúgássá erősödött körülöttem – de jött egy üveges szemű, goromba hajnal, sziszegő fagyot terelt maga előtt: a fagy húsomba mart, s nekem végem lett! Elperegtek hófehér szirmú virágaim: csupaszon, megszégyenülve állok itt – oda már az én termésem!

Madár repült a fagy-érte mezsgyék felé, vitte is már a választ a szomorú üzenetre.

– Baj, igen nagy baj, ami téged ért, kedves jó mezei cimborám! De gondold csak meg: évek telnek, évek múlnak az élők fölött, s hol ragyogó zöld, hol meg koromfekete színe van az esztendőnek. Te se búsulj hát, ne sirasd elpergetett szirmaidat! Inkább örülj, hogy gyöngyfehérek voltak, és úgy ragyogtak, mint a frissen hullott hópelyhecskék – lám, a hó is, bár el-

olvadt az idén, éppoly fehéren, éppoly puhán hulldogál jövőre ismét! Várd meg az új tavaszt: megint ragyognak majd a te hófehér szirmaid, megint ízesednek a te várva várt gyümölcseid – amit én, szerető hegyi cimborád, forró szívvel kívánok is neked!

Eljött az új tavasz. Szellőposta hozta gyors szárnyon a hírt:

– Virágzom, hegyi cimborám, hallod-e, virágzom újra!

Térül-fordul a posta, s már jött is a válasz:

– Örvend a szívem, mezei cimborám, a te örömödön! S üzenem: virágzom én is! Végre kedvemre kivirultam!

Gyors szárnyon újabb posta érkezett:

– Gyümölcsösödöm, hegyi cimborám, hallod-e, gyümölcsösödöm!

Kicsit késett a válasz, míg egy szép napon mégis megjött:

– Örvend a szívem, mezei cimborám, a te örömödön; bár a szikla talpáig kellett leásnom a gyökereimmel, és a szelek fölé kellett kerekednem a törzsemmel, győznöm kellett föld és levegő minden gonosz szellemén előbb – gyümölcsösödöm én is, gyümölcsösödöm itt a hűvös, vad magason, süvöltő szelek országútján, sziklacsúcs peremén is!

Gyerekek, figyelem! Meseíró pályázat!

Ha szeretitek a meséket, és hajlamosak vagytok arra, hogy ti magatok is előálljatok egy mesébe illő történettel, hát akkor itt az ideje, hogy elkezdjétek.

Figyelmesen nézzétek meg az alábbi képeket! A feladatotok az, hogy a képekhez kitaláljatok egy mesét. De, hogy megnehezítsük a dolgotokat, mi már elkezdtük ennek a mesének a megírását. Nektek most ennek a már elkezdett mesének a folytatását kell csak kitalálnotok. Írjatok bátran, rajzolhattok is még hozzá, ha szükségét érzitek, illetve, ha van hozzá kedvetek és tehetségetek.

Ha elkészültök a mesével, akkor küldjétek be az Új Hajtás címére április 20-ig. A legjobb műveket lapunkban megjelentetjük, azonkívül a három legjobb meseírót megjutalmazzuk.

A mese eleje: *„Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy suszter..."*

Jó munkát hozzá!

VICCEK

Megérte

– Azért túlzás, nem kellett volna ötven forint borravalót adni a ruhatárosnak – dorgálja menyasszonyát a fiatalember a színházi előadás után.

– Ennyit igazán megérdemelt, nézd, milyen csodálatos nercbundát adott!

Sértés

Az igazgató átveszi a titkárnőtől az aláírandókat. Egyszer csak kifogy a béketűrésből:

– Ez már több a soknál! Azt állítja, hogy ezt a töméntelen helyesírási hibát én diktáltam?

Információ

– Papa – kérdezi Ödönke az édesapját –, mennyi idő alatt lehet meggazdagodni?

– Pontos választ nem tudok neked adni, fiacskám, de az biztos, hogy egyenes úton hosszabb idő alatt.

Túlsúly

A férj nem állja meg gúnyolódás nélkül, amikor neje a mérlegre áll.

– Már megint többet mutat néhány kilóval a kelleténél?

– Szó sincs róla. Pont jó a súlyom. Igaz, a táblázat szerint húsz centiméterrel magasabb lehetnék.

Siker

Örülnek a barátok, hogy a kissé bátortalan, magának való Alajos is belép a nős emberek sorába.

– Halljuk, hogy végre megkérted Marika kezét – mondják elismerően.

– Igen, de még egy kicsit várnom kell, mert azt mondta, hogy én leszek az utolsó, akihez hozzámegy.

Névtelen

– Mama, megspóroltam tizenkét forintot. A névtelen levelet, amit a szomszédéknak írtatok, személyesen adtam át.

Feledékeny

– Doktor úr, mit tegyek? Nagyon feledékeny lettem – panaszkodik a beteg.

– Fizessen előre! – felel kapásból az orvos.

Ellenőrzés

– Asszonyom, ön minden hónapban kiveszi a pénzét és utána mindjárt vissza is teszi. Miért? – kérdezi az OTP pénztárosa a nyugdíjas Kulcsárnét.

– Utánaszámolom, kedveském, hogy nem hiányzik-e belőle.

Szerencsés ország

– Miért nevezzük Svédországot szerencsés országnak? – kérdi a tanár.

– Mert nem szállták meg a németek, nem bombázták az amerikaiak, és nem szabadították fel a szovjetek.

BIBLIAI VETÉLKEDŐ MEGFEJTÉSEK

2002. VII. ÉVFOLYAM, 1. SZÁM

Demkó Éva (Bene)
Boda Attila (Beregszász)
Perduk Valentina (Csap)
Kiss Melinda (Szürte)
Butella Éva (Beregszász)
Kvascsuk István (Huszt)
Hafiják Pál (Kőrösmező)
Varga Dóra (Sislóc)
Tóth Gergely (Koncháza)
Pazják Viktória (Palló)
Ferenc Beáta (Rát)
Varga Alexandra (Sislóc)
Demjén Tamás (Rát)
Simon Anna és György (Munkács)
Ábrámovics Sándor (Nagyszőlős)
Reho Tibor (Koncháza)
Bodák Hajnalka (Técső)
Mágocsi Ilona (Fancsika)
Sándor Renáta (Fancsika)

Bibliai vetélkedő

Kedves fiatalok!

Folytatjuk bibliai vetélkedőnket. Ismételten szeretnénk buzdítani mindenkit, hogy kapcsolódjon be a játékba, mert a nyertesek között értékes könyveket sorsolunk majd ki. Hajrá!

1. Jézus elfogatása előtt ezt mondta Péternek:

a/ Mielőtt a kakas megszólal, háromszor megtagadsz engem.

b/ Mielőtt a kakas háromszor megszólal, megtagadsz.

c/ Mielőtt a kakas megszólal, elárulsz engem.

2. Mit mondott Jézus keresztre feszítése után?

a/ Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.

b/ Semmit, némán tűrte a szenvedést.

c/ Így kell lennie, hogy az Írások beteljenek.

3. Milyen tisztségre választották meg Istvánt?

4. Milyennek látták a tanácsban ülők István arcát?

„...mint egy..... orcáját." /GYNAALKNA/

5. Hogyan halt meg István? Húzd alá a helyes választ!

Megkövezték, megmérgezték, felakasztották.

A megfejtéseket 2002. április 20-ig küldjétek be a szerkesztőség címére!

Jó szórakozást!